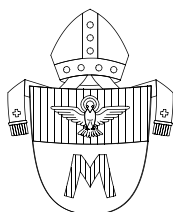

L. P. 2022

půst

Královéhradecká diecéze

Biskupství královéhradecké

Bratři a sestry v Kristu, milí čtenáři,

půst a energie mládí jako by zdánlivě nešly dohromady. Brožura, kterou držíte v ruce, potvrzuje opak. Křesťanský půst totiž není obdobím strnulosti a pasivity, ale naopak aktivního ponoru do hloubky. Síla, odvaha a dravost mládí je proto tou správnou cestou k naplnění jeho smyslu. Ostatně i Ježíš učedníkům říká, že cílem obrácení je přistupovat ke světu, k druhým i k Bohu jako mladý (dokonce „*jako dítě*“ – srov. Mt 18,3), tedy s činorodou energií, odvahou a důvěrou. S ryzím nadšením, s neunavenou vírou.

Texty k letošním postním meditacím proto napsali právě mladí lidé do 26 let, jejich průvodci a kaplani. Inspirováni heslem letošního Celostátního setkání mládeže „*Vstaň. Udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.*“ (Sk 26,16), svědčí o své cestě za Kristem a s Kristem. Není to však jen čtení od mladých pro mladé. Jsou to texty pro nás všechny, abychom své postní období obohatili právě „*mladým přístupem*“. Abychom se od mladých autorů mohli učit tomu, co jsme možná už zapomněli, ale k čemu nás Kristus stále vyzývá: vstát a následovat Ho se vší rozhodností, elánem a zápalem.

K tomu Vám na prahu postní doby ze srdce žehnám!

Váš biskup +Jan

V brožuře jsou uvedeny úryvky z posynodální apoštolské exhortace *Christus vivit* – Kristus žije, kterou vydal papež František na základě biskupské synody, která se konala v roce 2018 na téma *Mladí, víra a rozlišování povolání*.

Vážení přátelé, bratři a sestry,

v posledních letech stále více chápu dobu postní jako čas, který nám je dán, aby hojil a léčil. Papež František v textu *Dopisy o utrpení* popisuje situaci Tovaryšstva Ježíšova v době, kdy byl rád bulou Klementa XIV. *Dominus ac Redemptor* v roce 1773 zrušen a pak bulou Pia VII. *Sollicitudo omnium ecclesiarum* v roce 1814 obnoven. Říkalo se a šušovalo kdeco, bratři byli *zmateni*. Diskuse a myšlenkové rozbory bratřím pokoj a sílu nepřinášely. Naopak, jen umocňovaly jejich nepokoj a beznaděj. Následné pronásledování v nich vyvolalo hněv, vnitřní splašenost, postoj rezignace, zarputilost, stravovali se sami v sobě. Generální představení reagovali tím, že otce a bratry těšili, znovu v nich posilovali vědomí sepětí s Tovaryštvem a učili je, dle papeže Františka, *nauce o utrpení*. Je nutné se ponořit do modlitby a prosit: „Proste, a bude vám dáno“ (Mt 7,7). Ježíš právě o takové chvíli říká: „Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,13). V modlitbě, jak píše v roce 1759 generální představený Lorenzo Ricci, je třeba hledat *dobrého ducha*, který nás vede k pokání, k pokoře a správnému poznání sebe i toho, co nás obklopuje. Odtud je možné *poznat* vlastní selhání i hříchy. A současně je třeba prosit o *ducha milosti a modlitby*, o ducha, kterého Bůh vлил do společného díla Tovaryšstva už na počátku a stále ho udržuje.

Učíme se v těchto týdnech a měsících díky synodálnímu procesu *nově naslouchat*. Novum může spočívat v tom, že zbystříme svou mysl

i srdce natolik, že lépe budeme naslouchat svým bližním. Zatímco jim nasloucháme, zaznamenáváme ve svém srdci hlas Ducha Svatého, probouzí se naše paměť a ožívuje se naše schopnost doufat. Jsme schopni vnímat nové souvislosti a v nich nově pojímat a rozlišovat situace, které po nás žádají rozhodnutí. A možná budeme schopni takto očištěnou a osvícenou novost ducha sdílet i mezi sebou navzájem. Postní brožura, kterou otevíráte, k tomu chce dopomoci.

Letos se připravujeme v Hradci Králové na Celostátní setkání mládeže, které proběhne ve dnech 10.–14. 8. 2022. V souvislosti s probíhající diecézní fází biskupské synody o synodalitě se často uvádí, že svatý Benedikt ve své řeholi nabádá naslouchat těm nejmladším mnichům, protože „Bůh často zjevuje to, co je nejlepší, mladšímu.“ A proto jsme se rozhodli, že svěříme přípravu textů postní brožury mladým. Jde o mladé napříč celou diecézí, k nim jsme oslovili také několik kaplanů pro mládež, kteří působí v našich vikariátech.

Vznik letošní postní brožury proto provázela krásná spolupráce se 47 mladými lidmi naší diecéze a ostatními, kteří pomohli jejich texty připravit pro tisk. Kéž společná meditace evangelia, pozorná četba zamyšlení mladých a modlitba pomohou nám všem dobře se připravit na slavení radostné oslavy Kristova vzkříšení!

Prokop Brož

POPELEČNÍ STŘEDA

Mt 6,1-6.16-18

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj

si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“

Přál bych si být co nejvíce sám sebou. Takovým, jakého mě vidí Bůh. Přál bych si, abych nemusel nic před druhými skrývat. Nic dávkovat. Přál bych si, aby mě každý znal až do morku kostí. Ne jenom napůl. Přál bych si, aby mě každý znal se všemi mými světlými i temnými stránkami, abych si už nemusel na nic hrát. Abych mohl být opravdově sám sebou.

Nedaří se mi to. Nevím přesně proč. Možná proto, že chci, aby mě druzí brali. Aby mě měli rádi. Asi ano. Mám strach, že když nesplním očekávání druhých, nebudou mě mít rádi. A přitom sám sebe vnímám jako krásnou bytost. Nedokonalou, chybnou, ale krásnou. Jako nádherné stvoření, které si Bůh už od počátku zamiloval a nepřestal vést. Nebojím se toho, že kdyby mě někdo poznal úplně, že bych ho tím ztratil. Ba naopak. Proč tedy neumím být naplno sám sebou?

Myslím si, že to úzce souvisí s tím, ve které společnosti se zrovna nacházím. Když vnímám, že mě lidé přijímají, dokážu se více otevřít a naopak. Proč o tom mluvím? Myslím si, že v tom je právě smysl Ježíšovy promluvy: *„Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému otci.“* Před kým jiným bych mohl být více otevřený než před tím, kdo mě přijímá se vším všudy. Kdo mě miluje více

než kdo jiný. Není nic, zhola nic, čím bych Boží lásku mohl od sebe odvrátit. Pokud totiž stojím před někým, o kom vím, že mě opravdově miluje, mohu si dovolit být opravdově sám sebou. Na nic si nehrát. Nefrajeřit. Nepřehánět. Nedělat se ani lepším, ani horším. Taková intimita ale nefunguje bez soukromí. Když se dva lidé milují, určité projevy lásky si vyjadřují ve společnosti a jiné, intimnější, si projevují jen, když jsou spolu sami.

Přál bych si tedy neuhánět lásku druhých silou či přetvářkou. Přál bych si umět se ukazovat i v těch nehezských chvílích, a to i za cenu toho, že druhé odradím, protože vím, že pravou odměnu lásky mám u Boha vždy jistou.

Jeroným Pelikovský

Každému chci říct především první pravdu: „Bůh tě miluje.“ I když jsi to už slyšel, nevadí, chci ti to připomenout: Bůh tě miluje. Nikdy o tom nepochybuji, ať se ti v životě děje cokoliv. Ať se nacházíš v jakýchkoli životních okolnostech, jsi nekonečně milován.

(Christus vivit, odst. 112)

Bože, dej, ať nás posilní dnešní půst, kterým zahajujeme úsilí o svou duchovní obnovu, abychom se naučili sebeovládáním statečně přemáhat zlo a konat dobro. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ČTVRTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ

Lk 9,22-25

Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Učedníci slyšeli, jak Ježíš mluví o své smrti, ale bylo to pro ně tak absurdní, že je nad tím nenapadlo uvažovat. Mnohdy nechceme vidět ani slyšet věci, které nám jsou nepříjemné. Zůstáváme ve své bublině reality, ve které nás nikdo neobtěžuje svými problémy. Často nechceme přijmout ani naše těžkosti, vytěšňujeme

je nebo na ně nadáváme. A i přesto, že někde uvnitř víme, že to není správně, tak je nám to pohodlnější. K tomu nám Ježíš říká: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě.”

Každý, kdo má sourozence, si zažil, jak složité sourozenecké vztahy někdy jsou. Jsou dny, kdy je těžké s nimi sdílet jednu domácnost. Někdy si uvědomím, jak jsem vytočený něčím, co je v podstatě jenom maličkost.

Kolikrát se tyto chvíle snažím zvládnout vlastními silami, ale někdy bez Boží pomoci nejsem schopný zvládat ani tyto maličkosti. Navíc je to taková zbytečnost, snažit se to zvládnout sám, když nás Ježíš vyzývá k tomu, abychom Ho následovali v nesení našeho kříže. Proto mu naše obtíže musíme odevzdávat. Jenom potom můžeme skrze náš kříž růst, posvěcovat se a posvěcovat druhé.

Když se večer s rodinou modlíme růženec, tak se mi do toho často nechce. Ale vím, že když přijdu, rodiče to potěší a Pannu Marii rozhodně také. Ale když nepoprosím Boha o pomoc, tak jsem během růžence znechucený a otrávený. Na druhou stranu, když se pomodlím a odevzdám tuto svou těžkost Bohu, tak jsem schopný růženec prožít mnohem lépe. Vnímám potom úlevu, nepřipadám si totiž, jako že jsem ztratil 30 minut svého života, naopak jsem si jistý, že ten čas jsem prožil, jak nejlépe jsem mohl.

Jakmile se naučíme přijímat svoje těžkosti, a tím následovat Krista, proměňuje se tím naše duše a roste ke svatosti.

Daniel Blažek

Je pravda, že my, členové církve, nesmíme být podivnými figurkami. Všichni v nás musejí vnímat sourozence a sousedy, jako v apoštolech, kteří se těšili „přízni u všeho lidu“ (Sk 2,47; srov. 4,21.33; 5,13). Současně ale musíme mít odvahu být odlišní, ukazovat jiné sny, které tento svět nenabízí, svědčit o kráse velkodušnosti, služby, čistoty, statečnosti, odpuštění, věrnosti svému povolání, modlitby, boje za spravedlnost a společné dobro, lásky k chudým, společného přátelství.

(Christus vivit, odst. 36)

Všemohoucí Bože, osvěćuj nás svým vnuknutím a provázej naše jednání svou pomocí, ať konáme všechno, od začátku až do konce, ve spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PÁTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ

Mt 9,14-15

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“

Janovi učedníci se cítí ukřivděni. Dělají to, co jim přikazuje Zákon, a vidí, že učedníci Ježíše, o kterém Jan Křtitel mluví jako o „Beránku Božím“, na Zákon nedbají. Proto udělají to první, co je napadne, a stěžují si. „My se postíme, jak nám to Bůh přikázal, a tvoji učedníci na to kašlou. Jak je to možné?“ Srovnávají se s druhými. Na jednu stranu se cítí jako ti lepší, kteří se chovají správně, na druhou stranu je půst dost možná otravuje, mají hlad a jak je známo, hladoví lidé mívají špatnou

náladu. Proto se není co divit, že jsou s tímto stavem nespokojení.

My se také často porovnáváme s druhými. Chodím do kostela i ve všední dny, jsem tedy lepší křesťan. Koupila jsem babičce dražší dárek, jsem lepší vnučka. Vypomáhám v nemocnici, jsem lepší člověk.

Napadá mě, jak je tohle hrozně jednostranné. Stejně jako Janovi učedníci nevěděli, čím vším si budou muset Ježíšovi přátelé později projít, my netušíme, že třeba naše známá kvůli nemoci nemůže pomáhat v nemocnici, ale pravidelně finančně podporuje neziskové organizace.

A co Ježíš odpovídá na stížnosti? Přirovnává situaci k hostině. Ženich zatím na svatbě je, proto hosté netruchlí, ale až odejde, začnou se postit. Na první pohled se to zdá těžce uchopitelné, vždyť Ježíš zemřel, ženich odešel, a my bychom se tedy měli už jen postit. A tohle má být evangelium, ta radostná zpráva? Ne, nemyslím si, že nám chce Ježíš naznačit, že tehdy na začátku 1. století se lidé mohli radovat, ale ta doba už skončila a my máme truchlit. Ano, Ježíš sice zemřel, ale to neznamená, že od nás odešel. Vždyť papež František zdůrazňuje, že „Christus vivit“, Kristus žije. Žije v lidech kolem nás i v nás samotných. Ježíš od nás nikdy neodchází. Tím, kdo se vzdaluje, jsme my. To já se od Boha odkláním tím, že kývnu Zlu a zhřeším. A to je ta správná doba pro lítost, truchlení a půst.

Přeji nám, abychom se nesrovnávali s druhými, protože to je starost Boha, abychom se

dokázali radovat z našeho Otce a jeho lásky k nám, a když uklouzneme, abychom toho litovali a postili se. A potom, abychom zvedli své síly a odhodlaně šli dál.

Alžběta Cinerová

Kristus žije. On je naše naděje a nejkrásnější mládí tohoto světa. Všechno, čeho se dotkne, omládne, stává se novým, naplňuje se životem. Proto první slova, kterými se obracím na každého mladého křesťana, jsou: Kristus žije a chce, abys žil!

(Christus vivit, odst. 1)

Bože, provázej svou pomocí naše úsilí o vnitřní obnovu, aby naše skutky odříkání byly už od počátku pravdivým projevem našeho smýšlení. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

SOBOTA PO POPELEČNÍ STŘEDĚ

Lk 5,27-32

Ježíš uviděl jednoho celníka – jmenoval se Lévi – jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Lévi) nechal všeho, vstal a šel za ním. Ve svém domě pak mu vystrojil velkou hostinu. Spolu s nimi bylo u stolu celé množství celníků a jiných lidí. Farizeové a jejich učitelé Zákona reptali a řekli jeho učedníkům: „Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní! Nepřišel jsem povolát k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.“

V dnešním evangeliu jsme četli o tom, jak celník Lévi po svém obrácení pozval Ježíše Krista k sobě na hostinu, na kterou potom přišli také farizeové s jejich zákoníky. Ti reptali a ptali se učedníků, proč jedí a pijí s celníky a s hříšníky. Ježíš jim na to odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní!

Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.“

Kolem Ježíše se shromažďovali lidé, kteří ne vždy chápali, o co mu šlo. Na hostině byl Ježíš vnímavý k těm, kteří se cítili nemocní a toužili po uzdravení. Aby mohl Ježíš přijít i k nám do našeho srdce, je potřeba uznat, že jsme slabí, nemocní a potřebujeme jeho uzdravení. Celníky a hříšníky, jak je nazvali farizeové, Ježíš vyzdvihl právě proto, že potřebovali uzdravení. Byli si totiž vědomi svých hříchů a hříchů lidí kolem sebe, a tak se cítili nemocní a slabí. Farizeje nazval Ježíš Kristus jako „spravedlivé“, protože oni netoužili po uzdravení a nebyli si vědomi svých hříchů, ale jen hříchů lidí, kteří byli kolem nich. Nebrali tak Ježíše Krista jako toho, kdo to uzdravení přináší. Proto taky nebyli oni a jejich úředníci na velikou hostinu pozváni.

My jsme občas taky těmi, kdo si nepřipouštíme tíhu našich hříchů a hříchů ostatních lidí. Občas nechceme nést zátěž a pokání za hříchy druhých, kteří jsou okolo nás. Je nám někdy za těžko toto všechno nést a přinést pokání za naše hříchy. Nechceme být přece jako farizeové, kteří si své hříchy nepřipouštěli.

Je proto dobré se za naše bližní modlit a praktikovat i pokání. Je dobré Ježíše prosit o odpuštění našich hříchů a pravidelně chodit na zpověď, pokud je to možné. Po zpovědi na sobě svoje hříchy už neneseme, protože nám jsou Bohem odpuštěny, pokud jich upřímně litujeme a činíme za ně pokání.

Ježíš umřel za hříchy nás všech, proto je tak

spravedlivý. Neukazoval druhým, že on je bez hříchu. Nestavěl se tak nad lidi, ale chodil mezi hříšníky, kteří potřebují uzdravení, protože on věděl, že jim uzdravení může dát.

Naše cesta k našemu uzdravení i všech ostatních vede skrze Ježíše. On přišel povolát k obrácení všechny. Avšak jenom ti, kteří jsou si vědomi svých hříchů, touží po Kristovu odpuštění, přicházejí za ním a prosí ho za jejich odpuštění, dojdou k odpuštění. Ti, kteří se považují za spravedlivé, nejsou si vědomi svých hříchů, proto nedojdou k odpuštění. V Božích očích vždycky budeme těmi, kdo potřebují Boží pomoc. Bůh nám ji poslal skrze svého syna Ježíše Krista. Je jen na nás, jestli tuto pomoc a nabídku spásy přijmeme i my a jestli ji budeme chtít přijmout i pro druhé.

Kristýna Dosedělová

„Ježíš měl bezpodmínečnou důvěru v Otce, pečoval o přátelství se svými učedníky a zůstal jim věrný i ve chvílích krize. Projevoval hluboký soucit s těmi nejslabšími, zvláště s chudými, nemocnými, hříšníky a vyloučenými. Měl odvahu postavit se na odpor náboženským a politickým představitelům své doby, zažíval nepochopení a zavržení, zakoušel strach z utrpení a poznal slabost při umučení, zaměřil svůj pohled do budoucnosti a svěřil se do bezpečných Otcových rukou v síle Ducha Svatého. V Ježíši se mohou najít všichni mladí lidé.“

(Christus vivit, odst. 31)

Všemohoucí Bože, shlédni na naši bezmocnost a chraň nás svou mocnou pravicí. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

1. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS C

Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: »Nejen z chleba žije člověk.«“ Pak ho (ďábel) vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: »Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!““ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: »Svým andělům vydá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a ponosou tě na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.«“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: »Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!““ Když ďábel dokončil všechna pokoušení, opustil ho až do určeného času.

„Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého.“

Máme i my nějaké místo, odkud se můžeme vrátit plni Ducha Svatého?

Dávám Duchu Svatému možnost mě naplnit?

Zažil jsem vůbec někdy Jeho přítomnost ve svém životě?

Jsme na začátku postní doby a moc nám přejí, abychom se dokázali soustředit také na třetí božskou osobu – na Ducha Svatého, na kterého my katolíci – zdá se mi – nějak zapomínáme... ☹

Snad každý zná modlitbu „Zdravas Maria“, kterou najdeme v kancionálu pod číslem 004. Ale znáte modlitbu, která jí předchází – modlitbu číslo 003? Je to krásná modlitba – vzývání Ducha Svatého „Přijď, Duchu Svatý“, o které někteří ani nevědí. Mimo jiné je v ní prosba: „... *abychom se dobře rozhodovali a správně jednali.*“ Jak je toto důležité každý den a každou chvíli našeho života a zvlášť na pouštích našeho života, abychom nezabloudili...

Mnozí svatí byli pokoušeni ďáblem, a ani nám se pokušení nevyhýbá. Úžasná výzbroj do boje je být online s Duchem Svatým 😊! On je s námi pořád, navazujme tedy spojení s Ním i my 😊.

Já osobně poprvé hmatatelně zažil působení Ducha Svatého při společné modlitbě na spolču mládeže. Báł jsem se při modlitbě vyslovit nahlas nějakou prosbu... a najednou jsem prosbu vyslovil a vnímal jsem, že to On mě vedl.

Společná modlitba je velký dar! Modleme se společně i za to, abychom obstáli v tomto světě jako křesťané, abychom vzácný dar víry nejen neztratili, ale prohlubovali.

Škoda, že jsme často tak málo vděční a málo děkujeme, že nás Duch Svatý vede.

Mladí lidé jsou většinou nadšení, plní ideálů. Bohužel mnoho lidí v životě musí projít duchovní pouští – někdo menší, někdo větší. Člověk se cítí vnitřně vyschlý, ztrácí zem pod nohama, vše se mu rozpadá a obklopuje ho tíživá temnota. Je to stav, který bolí. Vzpomínáme si, jak nám všechno kdysi „šlo“, a je nám líto, že je to rázem pryč, že je to jinak a my nevíme, co s tím.

Potřebujeme si připomenout, že Bůh se člověku nezjevuje pouze v jasném světle, ale občas používá i temnotu. Uprostřed slunečního dne je nemožné zjistit, že k obloze kromě slunce patří i hvězdy. To se dá jen v noci. Podobně se i v našem životě někdy možná „setmí“, aby vynikly detaily.

Jako obohacující vnímá stav pouště i italský spisovatel Carlo Caretto: *„Poušť je životním prostorem lidského kráčení k dokonalosti. Na poušti se člověk učí poznávat sám sebe a správně se rozhodovat. Poušť nám ukáže, co je v našem srdci, a odhalí nám různé »bůžky«, které jsme si chtěli ukryt. Je to zkušenost, která nás učí, co se Bohu líbí. Poušť je dozrávání syna, aby byl jako jeho otec. Poušť nám dává poznat »tmavou noc«, ve které končí lidské síly a můžeme se orientovat pouze s pomocí hvězd, tedy reality, která není z tohoto světa. Z pouště člověk odchází s jistotou, že Bůh kráčí s ním, že hledá člověka, že je pro něho vším a že není jiného Boha mimo něho.“*

Jestliže byla poušť ve svém hlubokém významu přítomná v životě Božího Syna, je cennou součástí i našeho života.

Drazí, přeji vám každému slunce nad hlavou, ať nám první neděle postní připomene důležitost Ducha Svatého v našich životech a možnost životních pouští. Kéž se na pouštích neztratíme, ale naopak posílíme 😊.

Krásnou postní dobu v síle Ducha Svatého! 😊

Jan Lukeš

Důležitost svědectví neznamená, že bychom neměli říkat žádná slova. Proč bychom neměli mluvit o Ježíši, proč bychom neměli druhým vyprávět o tom, že on nám dává sílu k životu, že je krásné s ním rozprávět, že nám prospívá, když rozjímáme o jeho slovech? Mladí přátelé, nedovolte, aby vás svět stahoval jen do záporných a povrchních věcí. Buďte schopni plavat proti proudu, a dělte se o Ježíše, dělte se o víru, kterou vám daroval. Přeji vám, abyste v srdci cítili ten neodolatelný podnět, který pobízel svatého Pavla, když prohlásil: „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!“ (1 Kor 9,16).

(Christus vivit, odst. 176)

Všemohoucí Bože, ty nám dáváš milost, abychom se čtyřicet dní připravovali na velikonoce; prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vykupitelského díla a stále opravdověji z něho žijeme. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: »Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.« Spravedliví mu na to řeknou: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?« Král jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.« Potom řekne i těm po levici:

»Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.« Tu mu na to řeknou také oni: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?« On jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.« A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.«

Život je jako cesta, na kterou nás Bůh postavil, už když jsme byli malí.

Každý z nás má svoji cestu. Každé rozhodnutí má svoji odbočku. Jako když přijdeme na křižovátku, která má víc cest. Rozhodnutí je na nás, jakým směrem se vydáme. Každá ta cesta má jiný cíl a podle toho, jakou cestou se rozhodneme jít, jestli dobrou, nebo zlou, tak takový pak bude náš konec.

Jako malé dítě ještě pořádně nevíme, co je dobré a co je špatné, ale i tak se můžeme rozhodnout, jestli kočku budeme hladit a mazlit se s ní, nebo jí tahat za ocas a mlátit ji. Když se přesuneme do školy, už se zvládáme koukat okolo sebe, jestli někdo nepotřebuje pomoci a jestli někomu něco nechybí. V takovém pří-

padě můžeme jít třeba dobrou cestou a nějak poradit, aby mu to pomohlo. Nebo můžeme jít špatnou cestou, udělat něco naschvál, aby mu to nevyšlo. Puberťáci většinou hledají, co budou dělat a jakou cestu si vyberou. Může je ovlivnit parta a z toho nejhodnějšího človíčka může být z ničeho nic naprostý zlo. Nebo právě naopak si zase může uvědomit, že takový být nechce. Že chce pomáhat ostatním, učit se, stát se někým, koho lidi budou mít rádi a začít úplně jinde, než by ho táhli ostatní. Dospělý člověk už má rozum, ale každý už je na nějaké straně. Jeden je rozhodnutý udělat pro druhé, co nejvíc může. Člověk, co jde prostřední cestou, je rozhodnutý hledět si svého a ostatní neřešit. Někdy někoho přehlédne a dalšímu nevědomky pomůže. Další žije zase proto, aby ostatním život otravoval a udělal vše pro to, aby o všechno přišli a on z toho měl co nejvíc. Samozřejmě že i ten hodný člověk udělal někdy něco špatného a špatný člověk udělá někdy něco dobrého, protože nikdo není dokonalý, a i na tom špatném je něco dobrého.

Cesta, kterou si vytvoříme za celý náš život, je vlastně naše kniha, kterou nám pak ve zkratce přečtou a rozhodnou, kam půjdeme. Představme si, jak lidé jednají, když se musí životně rozhodnout. Třeba pán, který chtěl pomoci své stárnoucí mamince, zůstal sám, nicméně pomohl spoustě dětí, co nemohly najít svůj domov. Mezi těmito dětmi byla i holčička, kterou toto rodinné zázemí ovlivnilo natolik, že sama se ve škole snažila a pomáhala starším lidem. A vedle toho jiný případ, kdy paní i pán byli hnusní, kradli, šli si jen za

svým a nebrali ohledy na ostatní. Jaký z těch dvou příběhů může obstát? Ten první může pokračovat a rozvíjet se dál. Ten druhý musí zkusit chyby opravit a špatnosti zanechat.

Podle mě se většina lidí zachová podle situace, ve které se nachází. Ne každý den je pro nás dobrý, ale i když zrovna slunce nesvítí, tak je dobré se na ostatní usmívat, protože i ten úsměv ostatním lidem může zlepšit den a dobrý skutek může být i úplná maličkost.

Marie Filipová

Jak by mohl být Bohu vděčný ten, kdo se není schopen radovat z každodenních malých dáreků? Kdo se neumí zastavit u prostých a milých věcí, které potkává na každém kroku? Vždyť „není nikdo horší než ten, kdo sám sobě nepřije“ (Sir 14,6). To neznamená, že máme být nenasytíni a neustále bažit po bezmezné zábavě. Naopak, to by ti bránilo prožívat přítomnost. Jde o to, umět otevřít oči a zastavit se, abys mohl žít naplno a s vděčností vychutnávat každý malý dar v životě.

(Christus vivit, odst. 146)

Bože, naše spáso, dej nám milost vnitřního obrácení a nauč nás správně konat tvou vůli, abychom s užitkem prožili tuto postní dobu. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 6,7-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“

V dnešním evangeliu jsme nabádáni, abychom se nemodlili prázdně. Pán nám připomíná, že v modlitbě nezáleží na tom, jak obsáhlá je.

Vždyť on sám dobře ví, co mu chceme říci ještě před tím, než na to stihneme jenom pomyslet. Kdo by nás měl znát, když ne Bůh? Jakožto náš stvořitel nás zná lépe než my sami.

Vidí, jak se nám daří během dne. Pokud jsme se nepohodli s kamarády či dostali špatnou známku ve škole, on to vidí a stará se. Stejně tak i vidí, když máme z něčeho skutečnou radost. Když se setkáváme s někým, kdo nám chyběl, když vyhraje hudební soutěž či sportovní zápas. Bůh vidí naše strasti i radosti a prožívá je s námi.

Modlitba tedy nemá být pouhým nákupním seznamem, který Bohu předkládáme, ale spíše společnou chvílí během dne, kterou se s ním rozhodneme strávit. On sám nás do ničeho nenutí. Není trestajícím soudcem, který se zlobí, když se zapomeneme před spaním pomodlit. Trpělivě čeká, až k němu sami přijdeme a raduje se z každého setkání s námi.

Proto Bůh ustanovil univerzální modlitbu, která spojuje všechny církve. Modlitba Páně je mostem k Bohu. Je to jednoduchá zkratka, kterou se můžeme kdykoliv vydat a mile ho překvapit. Bůh od nás neočekává velká slova. Proto se nemusíme bát k němu přicházet. Není přeci nic krásnějšího než trávit čas s Bohem.

Proto je důležité neopomíjet, že modlitba není nepříjemná povinnost, kterou musíme prostě nějakým způsobem přežít. Modlitba je intimní a velmi osobní moment mezi námi a Bohem. Modlitba není nic, co by muselo nutně zabírat mnoho času. Kolikrát stačí jen písnička oslavující Boha.

Proto bych vás ráda vyzvala, abyste se nebáli modlit. Modlitbu můžete brát jako jakési doplnění energie během dne. Místo toho, abyste si dali energy drink, vzpomeňte si na Boha, a kdo ví, třeba vás to nakopne ještě více. Čas strávený modlitbou není ani náhodou čas ztracený.

Markéta Halámková

S přítelem můžeme hovořit a sdílet nejhlubší tajemství. Také s Ježíšem můžeme kdykoli vést rozhovor. Modlitba je výzva a dobrodružství. A jaké dobrodružství! Umožňuje nám stále lépe ho poznávat, nořit se do jeho hloubky a růst ve stále hlubším spojení s ním. V modlitbě mu můžeme vyprávět všechno, co se s námi děje, a s důvěrou se mu vrhnout do náručí. Současně nám dává chvíle vzácné blízkosti a něžné lásky, ve kterých do nás Ježíš vlévá svůj život. Když se modlíme, „vtahujeme Boha »do hry«, aby mohl jednat, zapojit se a zvítězit“.

(Christus vivit, odst. 155)

Bože, shlédni na nás a pomoz nám, ať sebeovládáním překonáváme, co nás spoutává, a všechny naše tužby ať směřují k tobě. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

STŘEDA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 11,29-32

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“

Znamení proroka Jonáše

V dnešním evangeliu čteme o znamení proroka Jonáše Ninivským. Jeho znamení nebylo tak silné jako znamení Ježíšovo, ale přesto se jím

Ninivští nechali vést. Ježíš řekl: „*Toto pokolení je pokolení zlé; žádá si znamení, ale znamení mu nebude dáno, leč znamení Jonášovo.*“ Naše generace je stejná (zlá), ale lepší znamení, než bylo Ježíšovo, nedostane.

Nám mladým bývá předhazováno, že je naše generace horší než generace před námi. My kolem sebe vnímáme různé špatné věci a snažíme se s nimi vypořádat. Dnes nám může být vyčítáno mnoho, například lenost, nevďěčnost, rozmařilost, neúcta k autoritám, různé závislosti. Generace před námi zase propadaly agresivnímu chování (vedly války), chyběla jim tolerance k menšinám a jinakosti, upíraly práva ženám a dětem. Svět se stále mění, v poslední době velmi rychlým tempem. S tím se mění i pokušení, kterým generace podléhají.

S vědomím našich slabostí však musíme hledat dobré věci, které nás obklopují, na ty se zaměřit a rozvíjet to nejlepší, co v nás je.

Moje osobní zkušenost, které si vážím, je tolerance mezi studenty v naší třídě. Chodím na uměleckou školu, kde studují studenti mnoha odlišností. Jsou mezi námi homosexuálové, černoši a Asiaté, chudí i bohatí, křesťané, vyznavači esoterických směrů a lidé s nejrůznějšími psychickými problémy. Dosud jsem mezi námi nezaznamenala žádné nevhodné poznámky, pohrdání, urážky, nadřazenost. Přestože máme málo společného, umíme se mít rádi.

Každý ví, že má v sobě dobro i zlo. Jak poznat, co je co? Někdy je to těžké. Jonáš i Ježíš se nám snaží sdělit, co je dobré a co je zlé, čemu

se máme vyhnout. Sami jen těžko obstojíme. Potřebujeme zpětné vazby, pohled zvenčí, povzbuzení a naději, že se nám věří, že to zvládneme. Že zvládneme být lepším člověkem.

Musíme hledat znamení Jonášova a Ježíšova v dnešní době. I nás Ježíš nabádá k uznání našich slabostí a chce nás z nich vyvést, osvobodit. Pro naši generaci to může být výzva k dobrovolnictví, ke vzdělávání, k angažovanosti ve společnosti, k ochraně přírody, ke skromnosti. Toto jsou dnešní *Znamení*, která nám pomáhají, aby naše generace obstála tak dobře jako Ninivští.

Eliška Jiroutová

Svět nikdy nebyl a nebude ku prospěchu rozkol mezi generacemi. To je zpěv sirén o budoucnosti bez kořenů a bez zakořenění. To je lež, která ti chce namluvit, že dobré a krásné je jen to, co je nové. Existence mezigeneračních vztahů předpokládá, že jednotlivá společenství vlastní kolektivní paměť, protože každá generace přijme učení předků a potom zase zanechá dědictví svým následníkům. To poskytuje pevný bod, aby se nová společnost mohla pevně usadit. Jedno přísloví dobře říká: „Kdyby mladík věděl a stařec mohl, neexistovalo by nic, čeho by nebylo možné dosáhnout.“

(Christus vivit, odst. 191)

Prosíme tě, Bože, pohlédni na oddanost svého lidu, který si ukládá odříkání, aby cvičil v kázni své tělo a konáním dobrých skutků načerpal sílu pro duši. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 7,7-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Vždyť kdo je mezi vámi takový, že dá vlastnímu synovi kámen, když ho poprosí o chléb? Nebo když poprosí o rybu, že mu dá hada? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí. Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci.“

Když jsem si přečetla tento úryvek, teprve mi došlo, že vlastně vše, za co jsem se modlila, se mi splnilo. Ať už to byla písemma ve škole nebo jakákoliv větší zkouška, před kterou mě Bůh postavil. Nepamatuji si snad ani jednu, že bych se před testem pomodlila a ono to nějak

nedopadlo. A až teprve teď mi došlo, jak moc je Bůh empatický. Kdyby Bůh před 22 lety nevyslyšel modlitby mé maminky, nebyla bych tu ani já, ani ona.

Myslím si, že empatie je velmi důležitá věc, kterou nedisponuje jen tak někdo. A je to veliký dar, díky kterému se nám empatickým lidem lépe svěřuje. Každý z nás si raději poslechne empatickou zpětnou vazbu než čirý nezájem. Člověk, který druhými lidmi zpravidla pohrdá, nemá ani kapku empatie a pomoc druhým je mu slovo velmi vzdálené, nemůže očekávat, že mu budou ostatní jeho chování opětovat láskou a náklonností. Takže si myslím, je velmi na místě rčení: „Co nechceš, aby lidi dělali tobě, nedělej ty jim.“

Není to samozřejmě 100% jisté. Spousta lidí dává ostatním lásku a pocit bezpečí a místo stejného chování se potýká pouze s pomluvami a nenávisť. Jak tomu bylo také u Ježíše Krista. Každý člověk si ve svém životě přeje, aby s ním ostatní lidé (ať už se jedná o blízkou rodinu, kamarády, či úplně cizí lidi) vždy jednali s respektem, vycházeli mu vstříc, neuráželi ho, nepomlouvali a aby se k němu zkrátka chovali slušně.

Myslím si, že když si každý z nás sáhne do svědomí, tak si určitě vzpomene, že se ne pokaždé zachoval správně nebo že byl na někoho ošklivý. To přeci ale ničemu nevadí. Vždyť nejsme dokonalí. Neměli bychom pro to ale také něco udělat? Nemůžeme jen očekávat, že se k nám všichni budou chovat s láskou a respektem, pokud se stejně tak nebudeme chovat my. Ale neměli bychom

se tak jako křesťané chovat automaticky? Snažme se proto na sebe být laskavější a nejen o Vánocích...

Jitka Křišťáková

„...My všichni přece dobře víme, že domov vyžaduje spolupráci všech. Nikdo nemůže být lhostejný nebo stát stranou, protože každý je kamenem nezbytným pro jeho budování. Proto musíme prosit Pána o milost, abychom se naučili trpělivosti; abychom se naučili vzájemně si odpouštět; abychom se naučili začínat každý den znovu. A kolikrát že máme odpustit a znovu začít? Sedmdesát sedmkrát, tolikrát, kolikrát je to třeba. Vytváření pevných vztahů vyžaduje důvěru, která se každý den živí trpělivostí a odpouštěním. A tak se uskutečňuje zázrak: zakoušíme, že se tu rodí nový člověk; všichni se tu rodíme znovu, protože vpravdě cítíme Boží náklonnost, díky níž můžeme snít o světě, který je lidštější, a tím také božštější.“

(Christus vivit, odst. 217)

Bože, nepřestávej nás provázet milostí, abychom poznávali, co je správné, a ochotně se podle toho řídili; a protože jsme ve všem zcela závislí na tobě, dej, ať žijeme stále ve spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 5,20-26

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: »Nezabiješ.« Kdo by zabil propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleraďe; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“

„Nezabíjej!“ říká nám nebeský Otec. Zabít člověka, to snad nikoho ani nenapadne, úmyslné zabíjení zdá se mi býti šílenstvím. Zraňovat a ubližovat však nemusíme jenom navenek – tělesné schránky druhých, ale i hluboko v nitru – jejich duše. Slova se proměňují ve zbraně.

Jsou často bolestivější než kdejaká rána, náš jazyk ostřejší než břitva. Snad každý z nás někde ve svém nitru nalezne slova, slova zraňující a bolestivá. A snad je ani jejich autor nemyslel obzvlášť zle, ale vámi i po těch letech občas rezonují. „Lituji tvoje rodiče, že tě musí vychovávat,“ řekla mi v páté třídě učitelka poté, co jsem se se vši slušností domáhala spravedlnosti při hře vybíjené. „Nějak jsi přibrála, je z tebe pořádná ženská,“ slyšela jsem jindy. „Nedivím se, že se nikomu nelíbí,“ řekl kdosi na můj účet a ve výčtu bych mohla pokračovat ještě dlouhou dobu. Místo toho se ale zamyslím nad sebou. Vždyť i já jsem dozajista řekla spoustu zlých slov, zranila ostatní duše, zabila nebo aspoň přizabila ne jeden vztah s druhým člověkem, nechala za sebou jizvy a šrámy. Nejsmutnější je, že takové škody působím na těch nejbližších a nejmilovanějších, vůbec ne na cizích, ke kterým nemám žádné citové pouto. Trápí mě slova, která mi někdo řekl, ale víc ta, která jsem vyslovila já. To jsou totiž ta jediná slova, která mohu ovládat, moje zbraně, štít, ale i pohazení...

Myslím si, že nemluvím jen za sebe a třeba se v těchto mých slovech někdo najde. A tak svěřme Pánu všechny svoje těžkosti, všechna

ta slova námi vyřčená i vyslechnutá, která nás tolik tíží a pamatujme si, že on nás miluje takové, jací jsme i nejsme. Zároveň však nehledejme u Pána pochopení a pomocnou ruku, když my sami odmítneme litovat svých chyb a snažit se je skrze slova lásky k druhým napravit. Prosme proto Boha, aby se nám v Ježíši Kristu dostalo pomoci být dobrými bratry a sestrami, avšak snažme se o to také sami ze své iniciativy. Jen když budeme v míru s ostatními, přijme nás Otec do svého nebeského království.

Julie Kučerová

Jsi-li věkem mladý, ale cítíš se slabý, unavený a zklamaný, popros Ježíše, aby tě obnovil. S ním nás naděje nikdy nezklame. Totéž můžeš udělat, když cítíš, že se topíš v neřestech, špatných návycích, sobectví nebo nezdravém pohodlí. Ježíš, který je plnost života, ti chce pomoci, aby se ti tvé mládí vyplatilo. Tak nepřipravíš svět o přínos, který mu můžeš dát jen ty, ve své jedinečnosti a neopakovatelnosti.

(Christus vivit, odst. 109)

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám prožít dobu přípravy na velikonoce s vnitřní opravdovostí, aby postní kázeň, o kterou církev v této době usiluje, přinesla všem užitek pro duši. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

SOBOTA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 5,43-48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj svého bližního« a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete jen své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

„Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Co nám chce tímto způsobem Matouš říct? A nebo líp, co nám chce tímto způsobem říct samotný Bůh?

Odpověď je velmi prostá. Sami jsme ji teď několikrát četli. Bůh nás vybízí k tomu, abychom byli dokonalí. Abychom byli dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský OTEC.

No jo. Ale proč. Proč bych to vůbec dělal? Vždyť, člověk je tvor nedokonalý. Bůh nás tak i stvořil, tak přeci nemá cenu se snažit tuhle skutečnost nějak zastírat. A vždyť se snažíme být lidsky dokonalí. Tak proč nás o to znovu Bůh žádá? Proč nás s tím vůbec otravuje? Copak mu to nestačí?

Ano i ne.

Ano. Stačí mu to. Stačíme mu jako lidé, jako krásná stvoření, které on sám stvořil. A upřímně, který stvořitel by nemiloval své dílo?

Ne. Nestačí mu to. Není spokojený s tím, co mu běžně nabízíme, protože on ví, že můžeme být ještě lepší, než si myslíme.

Jako mladší jsme měli v někom vzor. Nějaký ideál, kterému jsme se chtěli přiblížit. Kterým jsme chtěli být. Pro některé to byl jejich tatínek. Pro některé to byla jejich maminka. Nebo to mohl být nějaký učitel, nebo nějaká známá osobnost. Prostě jsme měli osobu, která byla pro nás dokonalá. A i my jsme chtěli být dokonalí. Postupem času jsme ale poznali, že i tatínek s maminkou mají chyby. Že i pan učitel řekl nějakou hloupost. A o známých osobnostech ani nebudeme mluvit. Takže jsme si řekli: „Když můžou oni, proč ne i my.“ A začali jsme si brát hračky, bouchat se lopatičkami. Postupně jsme rostli, tak jsme se už nemlátili lopatkami, ale sešity. A když jsme vyrostli, tak jsme

se přeli pomocí soudů a dělali lidem okolo ze života peklo. Sice jsme šli ke zpovědi, vyznali jsme svoje hříchy a chyby a šli jsme je dělat znovu. Chlácholili jsme se tím: „Ale vždyť si to můj protivník zaslouží. A navíc jsem v právu. On je můj nepřítel. Jeho nenávidět můžu. On si moji nenávist zaslouží. Jinak všechny okolo sebe mám rád. Oni jsou hodní na mě, já jsem hodný na ně, takže nedělám nic špatného. Jsem přeci v právu.“

No jo. Jenže co to děláme?

JÁ jsem v právu.

JÁ to dělám dobře.

JÁ jsem ten správný, ten spravedlivý.

JÁ, JÁ, JÁ...

Kam se vytratila ta láska, kterou se tak honosím. Kam zmizela ta spravedlnost, kterou se tak pyšním. Laicky řečeno: „Dostala nožičky a utekla.“

Už v našem jednání není laskavost, kterou jsme jako malí viděli u našich vzorů. Už tam není ta nezištnost, co nás dělá někým výjimečným. Stali jsme se ovceři ve stádě, obklíčené vlky, kteří nás loví a trhají na kousky. Bůh, jako pastýř, se nám snaží pomoci. Snaží se nás chránit před satanem v podobě vlka. Ale my, pro naši svobodnou vůli, před pastýřem radši utíkáme. No řekněte sami. Nebyli byste smutní a otrávení, kdyby se vaše dílo tak urputně snažilo samo sebe zničit?

Ale Bůh otrávený není, ba naopak. Má s námi trpělivost, a dokonce nám ten borec dává „kuchařku“ k tomu, abychom se mohli změnit, mohli se mu připodobnit, mohli se stát Jím samým a žít

v jeho pokoji, radosti a lásce. A jedinou ingrediencí, co k tomu potřebujeme, je láska. Nezištná láska. Láska ke všem kolem nás. Nejen k těm, které máme rádi a kteří mají rádi nás. Ty je snadné milovat. Ale on nám říká, abychom milovali i ty, kteří nám ublížili. Ty, se kterými máme spory. Ty, kteří nás nenávidí. Abychom milovali ty, které není lehké milovat. Ano, je těžké tak činit. Přesto nás o to Bůh prosí.

A kdo jiný může vědět líp než náš Taťka, jak těžké je milovat ty, kteří ho nemilují.

Vít Lipovský

To je láska, „která se nevnučuje a nedrtí, láska, která nevyklučuje, neumlčuje a nemlčí, láska, která neponižuje a nenakládá břemena. Je to Pánova láska, láska všedního dne, taktní a uctivá, láska ve svobodě a ke svobodě, láska, která uzdravuje a pozvedá. Je to Pánova láska, která zná více stoupání než pády, více usmíření než zákazy, více otevírání nových možností než odsuzování, více budoucnost než minulost.“

(Christus vivit, odst. 116)

Věčný Bože, náš nebeský Otče, obrať k sobě naše srdce, abychom celý život zasvětili tvé službě: abychom hledali především tvé království a plnili tvůj příkaz lásky. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS C

Lk 9,28 b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Zakusit moc Vzkříšeného!

Dnešní neděli přijmeme pozvání k setkání, během nějž nás chce Pán posílit na naší cestě postní dobou tohoto roku, na společné cestě do Jeruzaléma, abychom prožili spolu s Pánem události jeho smrti a vzkříšení. Pro nás lidi je nutné si tyto události připomínat, neboť často a rychle zapomínáme, hlavně na to dobré, co pro nás druzí vykonali. Zkuste i vy dnes přijmout Pánovo pozvání k výstupu na vysokou horu. Zkuste dnes vyrazit sami, s manželem/manželkou nebo sourozencem někam na opuštěné místo, nemusí to být zrovna vysoká hora – vysokou horu byste třeba v Polabí těžko hledali – ať je to místo, kde vás nebude nikdo rušit. Když doma zapomenete elektroniku, bude to úplně nejlepší. Dobré je vzít si daný úryvek evangelia této neděle s sebou a pokusit se ponořit do události na hoře proměnění, kterou prožili Petr, Jakub a Jan. Pravděpodobně neuvidíte a neuslyšíte to, co oni, ale prožijete též něco důležitého – Jeho blízkost. On s vámi a vy s Ním. Možnost být s Ním v neděli o něco více než (jen) při mši svaté. A to vám jistě dodá tolik potřebnou sílu navíc, nejen k prožití následujícího týdne, ale také dojít do Jeruzaléma a nově o Velikonocích zakusit moc Ježíše Krista Vzkříšeného. Toho Ježíše Krista, který nám i dnes zjevuje svoji slávu. Tak ať i my dnes s radostí spolu s Petrem prohlásíme: Mistře, je dobře, že jsme tady!

Dmytro Romanovský

Dokážeš-li srdcem ocenit krásu této zvěsti a svolíš-li, aby ses setkal s Kristem, svolíš-li, aby tě miloval a zachránil, navážeš-li s ním přátelství a začneš-li s živým Kristem rozmlouvat o konkrétních záležitostech svého života, prožiješ velikou zkušenost, základní zkušenost, která bude oporou tvého křesťanského života. Tuto zkušenost budeš pak také moci předávat dalším mladým lidem. Vždyť „na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření.“

(Christus vivit, odst. 129)

Bože, ty k nám mluvíš skrze svého milovaného Syna a přikazuješ nám, abychom ho poslouchali; živ nás tedy svým slovem a očišťuj naše nitro, abychom se mohli radovat z patření na tvou slávu. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 6,36-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“

Tímto evangeliem vstupujeme do druhého týdne postní doby. Je pondělí, nový začátek, který bývá občas docela hektický. Vize z víkendu se často pondělní ráno rozpadají a my zase zapadneme do strastí, radostí a shonu všedních dní. I toto čtení je krátké a výstižné (jak to hodně z nás potřebuje). Je krásné, že na nás Bůh myslí na začátku týdne. Dává nám totiž návod na lepší, smysluplnější a radostnější život, který můžeme začít žít (kdy?)

TEĎ. V pondělí, i když právě běžíme do práce nebo do školy nebo právě přebalujeme mimi. Snažme se upřít svoje srdce na Boha, neboť pomocnou ruku dá mi sám milostivý Král.

Zde je tedy takový postní seznam.

- Nesudte
- Nezavrhuje
- Odpouštějte
- Dávejte

Chtěla bych vás pozvat k tomu, abychom si vybrali jeden bod ze seznamu, se kterým nejvíce bojujeme, nebo který pro nás bude největší výzvou. V tomto týdnu se s tím snažme něco udělat – změnit to. Nezůstaňme u jednoho skutku, ale snažme se o to celý půst, nebo i další dny. Myslím, že tím uděláme lepší den nejen druhým, ale hlavně sobě. Pokusme se řídit podle tohoto seznamu. Uvidíme, že naše dny se stanou radostnější, a náš život dost možná dostane větší smysl skrze dobrodiní prokazované druhým. Ale zpátky k dnešnímu evangeliu ☺, které je zrovna dnes opravdu motivační a burcující hned na první pohled, nemyslíte? Nadupáno zmíněnými radami pro lepší život. Nejvíce mě oslovilo: „dávejte, a dostanete vrchovatě a natlačeně“. To je takové krásné ujištění, že Bůh nedělá věci polovičatě, nedělá nic povrchně, nic neodflákne. Touží nám „dobrou míru“ natlačit, natřást, aby se jí vešlo co nejvíce. Je to stvrzení Jeho nezměrné lásky, která je taky „natlačená“, přetékáající. Nezapomeňme Mu za to děkovat.

Kateřina Najmanová

Často jsem viděl mladé a krásné stromy, které vyháněly své větve k nebi ve snaze růst stále výš, a připadaly mi jako zpěv naděje. Ale později, po bouři, jsem je našel spadlé a bez života. Neměly hluboké kořeny. Rozpínaly své větve, aniž byly pevně usazeny v zemi, a tak jakmile příroda projevila svou sílu, padly. Proto mě trápí, když vidím, jak jsou někdy mladí lidé povzbuzováni, aby stavěli budoucnost bez kořenů, jako by svět začínal dnes. „Není možné, aby někdo rostl, nemá-li silné kořeny, které mu mají pomoci stát zpříma a pevně na zemi. Člověk snadno »uletí«, když se nemá čeho přidržet, když se nemá kde pevně usadit.“

(Christus vivit, odst. 179)

Bože, ty chceš, abychom se cvičili v kázni a sebeovládání, a tak byli schopnější plnit tvou vůli; pomáhej nám, ať se varujeme hříchů a ochotně konáme, co nám ukládá tvá láska. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 23,1-12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají »mistré«. Vy však si nedávejte říkat »mistr«, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno »otec«, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat »učitel«, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Každý z nás určitě někdy zažil to, že dokázal kázat pravdu, ale nedokázal se podle toho řídit a uplatnit to ve svém životě. Důvody mohou být různé. Měl například pocit, že na to nemá čas nebo že na to není dost dobrý. Každý z nás asi zná, že mezi druhými mluví o Boží pravdě, o Bibli a o dalších myšlenkách křesťanství. Teoreticky zná, jak by věci měly být, jak by se lidé měli chovat a stejně ve skrytu duše ví, že má sám problém tyto myšlenky aplikovat do svého života. Víme, že bychom měli svůj život měnit k lepšímu, ale nechce se nám udělat ten první krok – přijde nám, že to k nám nesedí a že by to mohlo vypadat divně až trapně. Myslím si, že tohle mnoho lidí odrazuje od toho, aby změnili své postoje. Je ale důležité se přemoci a ten první krok udělat. Sice se na nás ostatní můžou dívat udiveně, co se to s námi stalo. Když ale tenhle první krok ustojíme a budeme v naší snaze pokračovat, za chvíli už to ostatním nebude připadat tak divné. Možná jim tímto svým činem dáváme příklad a možná jim to řekne mnohem víc, než dlouhé kázání nebo zajímavá debata. Třeba je to povzbudí v jejich podobném snažení a dodá jim to odvahu udělat ten svůj „první krok“. A to, co se nám na začátku zdálo jako trapné, může přinést povzbuzení pro druhé.

To můžeme vidět třeba na situaci, kdy se sejdou na nějaké akci lidé, kteří se navzájem úplně neznají – debata, přednáška nebo jiná podobná akce. Přítomní jsou vyzváni, aby

se vyjádřili k určité věci – jednoduše, aby mluvili. Všem je ale trapné začít mluvit jako první – nikomu se do toho nechce. Většinou se přeci jen najde někdo, kdo si dodá odvalu udělat „první krok“, a přesto, že si může připadat divně, všichni jsou za to rádi. Brzy povzbudí další a po čase roztají ledy. Chce to ale odvalu jít s kůží na trh. Ze začátku je to nepříjemné, ale odměna stojí za to!

Josefína Pazderová

Co se týká prvního směru, *vyhledávání*, v tom důvěřuji ve schopnost samotných mladých lidí. Oni vědí, jak nalézat přitažlivé cesty, jak zvát druhé. Oni vědí, jak organizovat festivaly a sportovní soutěže a jak evangelizovat na sociálních sítích prostřednictvím textových zpráv, písni, videí a dalších nápadů. Je třeba mladé lidi jen povzbuzovat a dát jim svobodu, aby se nadchli pro misii v oblastech, kde je možno mládež nalézt. První slovo zvěsti může probudit hlubokou zkušenost víry při nějaké intenzivní duchovní obnově, při rozhovoru v hospodě, o přestávce na univerzitě nebo na jiné Boží nevyzpytatelné cestě. Ale nejdůležitější je, aby každý mladý člověk našel odvahu rozsévat první slovo zvěsti do úrodné země, kterou je srdce druhého mladého člověka.

(Christus vivit, odst. 210)

Bože, provázej svou církev ustavičnou ochranou, vždyť jsme jen smrtelní lidé a bez tebe by nám došly síly; pomáhej nám vyhýbat se všemu, co nám škodí, a hledat, co vede ke spáse. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

STŘEDA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 20,17-28

Když se Ježíš vydal na cestu do Jeruzaléma, vzal si stranou dvanáct učedníků a na cestě jim řekl: „Teď jdeme do Jeruzaléma. Tam Syn člověka bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali a ukřižovali ho, ale třetího dne bude vzkříšen.“ Tu k němu přistoupila matka Zebedeových synů se svými syny a padla mu k nohám, aby ho o něco požádala. Zeptal se jí: „Co si přeješ?“ Odpověděla mu: „Poruč, aby tito dva moji synové zasedli jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici v tvém království.“ Ježíš na to řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já budu pít?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Řekl jim: „Můj kalich sice pít budete, ale udělovat místa po mé pravici a levici není má věc, ta místa patří těm, kterým jsou připravena od mého Otce.“ Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na ty dva bratry. Ježíš si je však zavolal a řekl: „Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však

tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Matka synů Zebedeových jde prosit Krista, aby se postaral o její dva syny. Možná už je pokročilejšího věku, bojí se, co s jejími syny bude, a tak chce prosit o budoucnost svých dětí. Vidím ji jako starostlivou matku s dobrým srdcem. A Ježíše zajímá, co má na srdci, po čem touží. Ale myslím si, že Jeho odpověď ji nejspíš zarmoutila, protože byla jiná, než si přála. Možná cítila zklamání a nepochopení, buď ze strany Ježíše, nebo z toho, co jí řekl. Mít takové pocity není ani trochu lehké. Je těžké pocítit, že Bůh se liší od naší vysněné představy, dle které nám Bůh splní vše, co nám na očích vidí. Takto narazila asi i matka z dnešního čtení. Přesto si stojím za tím, že Bůh je nade vše dobrý. Pro mě je taky těžké vše chápat, my lidé rozhodně vševědoucí nejsme, a tak se nad našimi přáními možná Bůh často pousměje. Můžeme tak moc toužit po věcech, co nemáme, že zapomínáme na to, co máme. Sama to znám. Tohle je špatné, to se mi nelíbí a tamto, jestli bys, Bože, mohl změnit. Ale že dýchám, žiji, mám kolem sebe lidi, co mě milují, mám Boha vždy nablízku, to už přes všechno to diktování požadavků nevidím. Není špatné říct Bohu, jak to vidím, ptá se nás stejně

jako matky Zebedeových synů, co si přejeme. Ale nesmím zapomínat, že nejedná tak, jak si pomyslím. Je to Bůh, který mě miluje, chce mi v životě pomáhat, kryje mi záda, ale to On ví, jak to všechno má být. Já ne, já nevím, co bude zítra a jestli vůbec nějaké zítra bude. Ale teď tu jsem a smím se modlit, abych to všechno, co mě čeká, mohla projít po Jeho boku. Ten, kdo ví, kde skončím, je stejně jen On. Nehledě na to, že můžeme prosit i o věci, které by pro nás ani dobré nebyly. Jsem ráda, že tomu všemu šéfuje sám Bůh a ne já.

Vím, často je to všechno mnohem těžší, snadno se to píše a čte, a o to hůře žije. Ale věřím, že Bůh to s námi se všemi myslí dobře a miluje nás, i když nám nedá, co mu nadiktujeme. Dal za nás svůj život, svého Syna, a víc už nám ani dát nemůže. Dal nám totiž sám sebe. Víc už není.

Anežka Pejchová

Vytvářet domov znamená umožnit, aby se prorocství vtělilo a učinilo naše hodiny a dny méně nehostinné, méně lhostejné a méně anonymní. Znamená to budovat vztahy prostými, každodenními gesty, která může konat každý z nás. My všichni přece dobře víme, že domov vyžaduje spolupráci všech. Nikdo nemůže být lhostejný nebo stát stranou, protože každý je kamenem nezbytným pro jeho budování. Proto musíme prosit Pána o milost, abychom se naučili trpělivosti; abychom se naučili vzájemně si odpouštět; abychom se naučili začínat každý den znovu.

(Christus vivit, odst. 217)

Bože, uchovej své církvi horlivost v konání
dobra, pomáhej jí ve věcech časných a dej, ať
v tom vidí záruku, že ji dovedeš k hodnotám
věčným. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abraháмова náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: »Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.« Abrahám však odpověděl: »Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.« (Boháč) řekl: »Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů,

ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.« Abrahám odpověděl: »Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!« On však odporoval: »Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.« Odpověděl mu: »Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.«“

Možnost volby

Každý ji máme, ne vždy však o ní víme a uvědomujeme si ji. Ač je pravdou, že se většinou rozhodují mezi věcmi dobrými a špatnými, schůdnými a neschůdnými, rozumnými a blbostmi, občas mě napadne i možnost podívat se na danou věc z jiného úhlu pohledu. Může mě toto spasit? Spasí to někoho jiného? Neublížím tím svědomí? Ale je pravdou, že většinou to skončí jen u: Je to dobrý skutek?

Říkám si trochu, že je to občas docela škoda, jak často, a sáhněme si každý do svědomí, si klademe otázku: Spasí nás něco? Já málo. Možná to bereme tak nějak podvědomě. Možná mi stačí konat dobré věci, vždyť přece nepotřebuji dělat něco navíc.

„Co jste tomu nejmenšímu učinili, mně jste učinili!“

Ano, to bývají ty věci navíc (závidím všem, kdo to dělají, a ještě je za to Bůh a jejich „šéf“ odmění výplatou). Ty skutky, které děláme navíc, ač bychom nemuseli. Ty, kterým věnujeme svůj čas. Když se nad tím zamyslíme, ten

čas, který konáním skutků strávíme, věnujeme především právě lidem, a tím Bohu. Jeden spisovatel napsal, že brány nebes dobývají násilníci. Já s tím docela souhlasím. Je třeba na sobě samém působit násilí, tedy přinutit se. Vždyť kolik máme příležitostí a možností k volbě, abychom pomáhali těm, kdo to potřebují. Chyťme tyto příležitosti za pačesy a pojďme dobýt společně Boží království.

Dovolím si ještě jeden citát, ale ten již z dnešního čtení. „Pošli jej do mého domu, ať je varuje.“

Varuj mě, Pane, zbytečných otázek, ať se nebojím ptát sám sebe: „Může mě to spasit?“! Jestli ne, tak k čemu mi to je?

Jan Příbyl

Kontempluj Ježíše, který je šťastný a překypuje radostí. Raduj se se svým přítelem, který zvítězil. Zabili svatého, spravedlivého, nevinného, ale on zvítězil. Zlo nemá poslední slovo. Ani v tvém životě nebude mít zlo poslední slovo, protože tvůj přítel, který tě miluje, chce v tobě vítězit. Tvůj Spasitel žije.

(Christus vivit, odst. 126)

Bože, ty miluješ nevinnost a znovu ji dáváš těm, kdo se k tobě kajícně navracejí: obrať k sobě naše srdce a dej nám novou sílu Ducha svatého, ať jsme pevní ve víře a horliví v konání dobra. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PÁTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 21,33-43.45-46

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vino-braní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: »Na mého syna budou mít ohled.« Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: »To je dědic. Pojdte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!« A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: »Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to

Pán a v našich očích je to podivuhodné«? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“ Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale měli strach z lidu, protože (lidé) ho považovali za proroka.

Na mnoha místech v evangeliu se setkáváme s Ježíšovým vypravováním, jak se k němu, jako k Božímu synovi, lidé zachovají. Hospodář nakonec poslal i svého syna v domnění, že mu vinaři dají výtěžek z jeho vlastní vinnice, kterou jim svěřil. Vinaři raději syna zabijí. Všichni čekají, že hospodář přijde a naloží s vinaři podle toho, co mu provedli – „krutě ty zlosyny zahubí.“ Ale on tak neučinil.

Občas si to neuvědomujeme a stejný scénář se odehrává i s našimi životy. Bůh dal každému z nás mnoho talentů a schopností, takovou vinnici, která, když je dobře obdělávána, dosáhne velké úrody. Potom ale nastává ten moment, kdy bychom měli naši „úrodu“ vrátit zpět Bohu.

Každému z nás daroval Bůh jiné dary a každý sám ví nejlépe, jaké to jsou. Není předepsáno, co a jak máme přesně udělat. Každý den máme novou šanci rozhodnout se pro Boha a na nás je, abychom této možnosti využili a neodkládali ji. Potom se staneme těmi, kteří ponесou jeho ovoce.

Jakub Šimek

Boží láska a náš vztah k živému Kristu nám nebrání snít, nevyžadují od nás, abychom omezovali své obzory. Naopak, tato láska nás podněcuje, povzbuzuje a vybízí k lepšímu a krásnějšímu životu. Slovo „neklid“ vyjadřuje mnohé touhy srdcí mladých lidí. Tak to řekl svatý Pavel VI.: „Právě v neuspokojení, které vámi zmítá, [...] je podstatný prvek světla.“ Neuspokojený neklid společně s úžasem nad novými věcmi, které se vynořují na obzoru, v nich otevírá cestu k odvaze vzít život do svých rukou a přijmout odpovědnost za misii. Tento zdravý nepokoj, který se probouzí především v mládí, zůstává typickou vlastností každého srdce, které si uchovává mladost, pohotovost a otevřenost. Spolu s tímto hlubokým neuspokojením je v člověku přítomný pravý vnitřní pokoj. Svatý Augustin říká: „Pane, stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.“

(Christus vivit, odst. 138)

Všemohoucí Bože, posilni v nás ducha kajícínosti, abychom se v této postní době očistili pokáním a připravili se oslavit velikonoce s čistým srdcem a vnitřní pravdivostí. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

SLAVNOST SV. JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE

Mt 1,16.18-21.24a

Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davídův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal.

Josef byl muž spravedlivý... a důvěřivý. Co by se stalo, kdyby se Josef rozhodl andělovi nevěřit a s Marií se prostě rozešel, jak původně plánoval? Odpověď se asi nedozvíme, ale

víme, že se zachoval správně. Proč? Protože uvěřil a uposlechl Boží volání.

A co my – důvěřujeme Bohu a jeho význam? Posloucháme Jeho hlas, který se nám ozývá v srdci, nebo ho ignorujeme a děláme, že se nás netýká?

Žijeme ve společnosti bez důvěry. Ta se z našeho jednání nepozorovaně vytrácí – vůči sobě, Bohu i druhým. Jak?

To není možné. Nevěřím Ti, zklamal jsi mě. Nevěřím si, už se o to ani nepokusím. Nezasloužíš si druhou šanci. Mám strach. Nemám odvalu. Bože, nevyslyšel jsi moje prosby, nedopadlo to podle mých představ. Bojím se neúspěchu, chyb. Jsem sám. To je nedůvěra, která nás rozděluje.

A co je tedy víra? Víra je neustále překonávaná pochybnost. Není pořád stejně silná, ona pochybnost se ji neustále snaží zničit. Člověk byl stvořen s potřebou jistoty – “mít se o co opřít”. Mnohdy složitě hledáme nějaké jistoty, které nevydrží dlouho, a zapomínáme, že naše největší jistota je právě naše víra.

Víra v to, že se všechno děje v ten správný čas, všechno zlé je pro něco dobré, i to nepochopitelné má svůj pádný důvod, každé zranění je cestou k uzdravení a každá bolest cestou k vykoupení. Všechno, ač se nám to často nezdá, je v pořádku.

Občas si myslíme, že když je něco krásné v našich očích, je to stejně krásné i v očích Boha. „Zkrátka to tak má být.“ říkáme si. Zahrňme do našeho jednání víru, že naše cesta je předem daná a nesnažme se dělat to,

o čem si my myslíme, že je pro nás to nejlepší. A i když uděláme krok vedle s upřímným přesvědčením, že konáme správně, může se stát, že nás Bůh povede oklikou na cestu k Němu.

Konejme tedy to, k čemu cítíme, že nás, podobně jako svatého Josefa, volá sám Bůh.

Klára Petrová

Je skutečností, že „ani Ježíš nerostl v uzavřeném a vylučném vztahu k Marii a Josefovi, ale rád se pohyboval v celé širší rodině, v níž byli příbuzní a přátelé.“ Chápeme proto, že ve chvíli návratu z pouti z Jeruzaléma byli rodiče klidní, protože se domnívali, že dvanáctiletý chlapec (srov. Lk 2,42) jde prostě s ostatními lidmi, i když ho celý den neviděli: „v domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty“ (Lk 2,44). Ježíš, mysleli si, je určitě tam, vmísil se mezi ostatní, žertuje se svými vrstevníky, naslouchá vyprávění dospělých a sdílí radosti a bolesti v karavaně. Řecký výraz, který Lukáš užívá pro karavanu poutníků – *synodia* – označuje doslova „společenství na cestě“, jehož je Svatá Rodina součástí. Díky důvěře svých rodičů se Ježíš může svobodně pohybovat a učí se chodit spolu se všemi ostatními.

(Christus vivit, odst. 29)

Všemohoucí Bože, tys povolal svatého Josefa, aby už od počátku chránil dílo našeho vykoupení; dej, ať tvá církev s jeho pomocí věrně plní svůj úkol při uskutečňování díla spásy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

3. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS C

Lk 13,1-9

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: »Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenačázím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?« On mu však odpověděl: »Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.«“

Myslíte si, že když Ježíš mluvil o fíkovníku, tak mluvil o stromě? Asi těžko. Mluvil o křesťanech. Mluvil o mně a tobě. Fíkovník má nést plody. To je jeho podstata, bez těch plodů jeho existence nedává smysl. Stejně tak křesťan nemůže nechtít nesdílet to, co prožívá jako úžasný dar, svoji víru. Nemůže nepřinášet plody, nemůže nechtít být svědkem, nemůže nechtít mluvit s pokorou o úžasném a milosrdném Bohu Otci.

Tím, že je nás křesťanů v České republice málo, jsme nuceni se už od malička ptát sami sebe, zda víra, kterou máme, je ta správná. Taky jsem o tom už na prvním stupni základní školy hodně přemýšlel a hledal jsem a Pán Bůh si mě vedl, a vždycky jsem od něj dostal odpověď na svoje otázky. Všichni to asi známe, jak se nás ptají, jestli jsme „opravdu pobožný“ a proč vlastně věříme v Boha? Není ani tolik těžké na to odpovídat, ale zamrzí, když vnímáme, že nejde o otázku, ale útok. Spolužák si chce prostě jen „rejpnout“, provokovat, někdy ublížit. Všechny tyhle situace jsou ale skvělou školou. Nutí nás přemýšlet, hledat, podrobit víru zkoušce. To je pro víru strašně moc dobře. Člověk může také poznávat svoje duchovní dary. Někdo má dar slova, a tak dokáže hezky a s pokorou odpovídat na dotazy těch, kteří se mě na mou víru ptají. Někdo zase prostě je jen sám sebou a jeho život je úžasným svědectvím o Boží lásce. A pak máme spoustu kombinací různých obdarování a duchovních dober, tak

82

jak je dostáváme od Pána Boha a je strašná škoda, když je nevyužíváme. Naše víra tak spí, nemůže se projevit, prohloubit.

Bylo mi asi 17 let, když jsem byl na setkání mládeže v Táboře a tam jsem měl možnost zažít, že i přes to, jak jsme každý jiný, tak můžeme být všichni úplně „na stejné vlně“ skrze Ježíše Krista. Všichni jsme si tam strašně moc rozuměli a bylo nám tam fajn. A po čem víc může člověk v životě toužit než po tomhle? Tancovat, zpívat, modlit se se spoustou dalších super lidí, kteří si s tebou docela rozumí. Všichni směřují ke stejnému cíli a všichni nějak hluboko v sobě cítí, že jsou milovaní a že je nad námi někdo, kdo tomu všemu dává smysl. To byl pro mě asi jeden z nejsilnějších životních impulzů, abych sloužil v církvi. Chtěl jsem nějak pomoci tomu, aby co nejvíce lidí mohlo zažít tuhle radost, hlubokou radost. Tak se nějak snažím. Vždycky se to nedaří, ale někdy jo a potom to stojí za to.

Petr Zadina

Někteří mladí lidé možná tuto životní etapu odmítají, protože by rádi dál zůstali dětmi nebo protože si přejí, aby „se dospívání nekonečně prodlužovalo a oddalovalo se rozhodování. Strach z toho, co je definitivní, tak vede k jistému ochromení jejich rozhodnosti. Avšak mládí stejně jako čas nelze zastavit: mládí je věkem rozhodování a právě v tom spočívá jeho kouzlo a jeho největší úkol. Mladí lidé dělají svá rozhodnutí ohledně profese, společnosti a politiky a ještě radikálnější rozhodnutí, která

dávají jejich životu definitivní podobu.“ Konají rozhodnutí také ohledně lásky, volby partnera nebo přijetí prvního dítěte.

(Christus vivit, odst. 140)

Bože, studnice milosrdenství a dobroty, ty nám dáváš příležitost, abychom svou hříšnost léčili modlitbou, postem a štědrostí; pohleď, jak ve svědomí cítíme svou vinu a pokorně se z ní vyznáváme, ukaž na nás své veliké slitování, odpusť nám a pozvedni nás k sobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 4,24-30

Když přišel Ježíš do Nazareta, řekl lidu v synagoze: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplamuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Rád bych se zaměřil na nás, jako na jednotlivce. Každý z nás je uvnitř tak trochu malomocný. Každý z nás má ochablé city k Bohu či bližnímu.

Položme si ruku na srdce. Kolik z vás pomohlo bližnímu, když to potřeboval? Nemyslím teď příbuzného nebo známého, který vám zavolá, že potřebuje pomoc, ale úplně cizího člověka, který brečí či je zraněný. Jednou se mi přihodilo, že jsem na nádraží potkal úplně cizí paní, seděla jen tak s kufrem a brečela. Zašel jsem do obchodu a koupil růži, která ji probudila. Najednou se její slzy smutku přeměnily na slzy radosti.

Říká se, že ke štěstí stačí málo. Ale štěstí je dosti pomíjivé. Právě teď můžeš být šťastný, ale za hodinu to může být úplně jinak. Částečně je to způsobeno okolními vlivy, které na nás působí. Na druhou stranu člověk se nemůže cítit šťastný každý den, 24 hodin denně.

Tělo je jenom pozemský převlek, který nám byl dán. Tělo je pořád stejné. Může být velké, tlusté nebo taky může být hubené a malé. Zatímco duše je něco nepředvídatelného. Může být stálá, pomíjivá či dokonce rozdvojená. A my po většinu času vidíme jenom zevnějšek. Nezajímáme se o duši, pocity a potřeby toho druhého. A taky proč bychom to měli dělat? Však z toho nic nemáme. Dnešní život je takový že se snažíme žít, jak nejlépe to jde a přitom přehlízíme ostatní. V dnešním evangeliu pozorujeme, že Ježíš velmi dobře viděl do nitra člověka – lidé v něm poznali proroka! Přišel hojit a léčit vnitřní nemoc duše, která postrádala víru. Udělal to způsobem, který lidem bral dech. Uprostřed rozzlobeného davu se rozhodl beze slova odejít.

Jan Urban

Drazí mladí přátelé, nezříkejte se toho nejlepšího ze svého mládí, nepozorujte život zpovzdálí. Nezaměňujte štěstí za pohovku a neprosedte celý svůj život před obrazovkou. Ať váš život v ničem nepřipomíná žalostný pohled na odstavený vůz. Nebuďte zaparkovanými automobily, ale oplývejte sny a dělejte jasná rozhodnutí. Riskujte, i když se zmýlíte. Nechtějte jenom přežívat s narkotizovanou duší a nedívejte se na svět, jako byste byli turisté. Dejte o sobě slyšet! Hodte strach, který vás paralyzuje, přes palubu, aby z vás nebyla mumifikovaná mládež. Žijte! Věnujte se z života tomu nejlepšímu! Otevřete dvířka klece a vyleťte ven! Neodcházejte prosím do předčasného důchodu.

(Christus vivit, odst. 143)

Milosrdný Bože, očišťuj a upevňuj svou církev, a protože bez tvé pomoci neobstojí, stále ji veď svou milostí. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ÚTERÝ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 18,21-35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale (třeba) sedmdesátsedmkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože (dlužník) neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: »Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím!« A pán se nad tím služebníkem smi- loval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: »Zaplať, co jsi dlužen!« Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: »Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!« On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho

druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: »Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?« A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Odpouštět? Někdy to není lehké a někdy to trvá i roky, než jsme schopni někomu něco odpustit, ale právě tento text nám ukázal, jak moc důležité to v našich životech je.

Toto podobenství využívá metaforu, skrze kterou ukazuje hřích v podobě dluhu. Na začátku příběhu se dočítáme o neskutečně velké částce tisíc hřiven, kterou dluží služebník svému pánu. Tato částka je srovnatelná se státními rozpočty celé veliké říše, což je nepředstavitelné množství, které by nedokázal obyčejný sluha splatit. To, že by král onoho služebníka s rodinou prodal, by mu něco málo vyneslo, ale v porovnání s tím, co mu dlužil, by to nestálo za řeč. Proto i když měl takové dluhy, rozhodl se mu raději odpustit, udělat milosrdný skutek, a to samé teď očekával jako jistý projev poděkování i od služebníka.

Můžeme v tom vidět jistý náznak svátosti smíření. Když jdeme ke zpovědi, máme trochu máslo na hlavě, stydíme se a moc prosíme Pána Boha

za odpuštění. Pán Bůh by nás mohl potrestat, ale on je milující a dá nám rád druhou šanci se polepšit.

Ale dlužník, jen co překročil práh dveří, už vymáhá peníze od svého spoluslužebníka. Jako kdyby úplně zapomněl, co pro něj udělal jeho král. On sám měl nedávno taky ještě dluhy, a jen co mu jsou odpuštěny, vymáhá je od někoho jiného.

Toto se některým z nás jistě již také stalo. Vyšli jsme ze dveří zpovědnice, šťastní, že máme teď čistý rejstřík, a jen co jsme přišli domů, začali jsme se na někoho zlobit, hádat se s maminkou, či jsme nechtěli malému bráškovu odpustit, že nám rozbil naši oblíbenou hračku.

To od nás není moc hezký projev poděkování Bohu za jeho lásku k nám a jeho schopnost nám odpouštět hříchy, které ho jistě někdy mrzí. Stejně jako služebník nebyl svému pánu natolik vděčný, aby se polepšil a dokázal odpustit ostatním dluhy, které sám měl tisíckrát větší. Proto se jeho pán rozzlobil a jeho dluh mu neodpustil.

Ostatně ponaučení, které nám náš Bůh Otec chce skrze Písmo svaté říci, opakujeme každou neděli v kostele při modlitbě Páně: „Odpusť nám, jakož i my odpouštíme našim viníkům”... tedy pokud nebudeme odpouštět my, ani nám nebude v království nebeském odpuštěno.

Modlitba:

Pane, prosím o milost odpustit každému,
jemuž odpustit mi připadá velmi těžké.
Pane, dej mi sílu,
aby moje ochota odpustit stále rostla.

Adéla Urbánková

Tvá zranění tě mohou vést k pokušení stranit se druhých, k uzavírání se do sebe, k hromadění zášti – nikdy ale nepřestávej poslouchat Boží volání k odpuštění. Biskupové ve Rwandě správně učí: „Smíření s druhým především vyžaduje, abychom v něm objevovali zářivý Boží obraz. [...] Z tohoto pohledu je nesmírně důležité odlišovat hříšníka od jeho hříchu a provinění, abychom došli k opravdovému smíření. To znamená, že máš nenávidět zlo, které ti druhý způsobí, ale jeho máš dál milovat, protože poznáváš jeho slabost a vidíš v něm Boží obraz.“

(Christus vivit, odst. 165)

Prosíme tě, Bože, provázej nás svou milostí
a pomáhej nám, abychom ti oddaně sloužili.
Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

STŘEDA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 5,17-19

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký.“

V dnešním evangeliu se pojednává o tom, jak Pán Ježíš prohlásil, že nepřišel zrušit Zákon ani Proroky, ale naplnit je, a že Zákon bude trvat, dokud bude existovat nebe a země. Kdo by tak změnil nějakou část nebo jen slovo v Zákoně a učil je, bude v nebi malým, kdo je však naplní do písmene, bude velikým.

Může to připomínat školní zadání. Nějakou dobu se učíme konkrétní téma a pak přijde zkouška, která má naše znalosti prověřit a my je máme aplikovat a prokázat, že jsme dané téma pochopili a naučili se ho. Když si ale zadání testu poupravíme nebo test vypracujeme špatně, tak dosáhneme horšího výsledku.

Nebeské království ovšem není škola a víra v Boha není jen materiál k naučení na jednu zkoušku, kterou když absolvujeme, tak ji můžeme sladce zapomenout. Pán Ježíš nás nabádá k tomu, abychom jeho Zákonem žili, nechali se jím inspirovat a kdybychom chtěli inspirovat ostatní, tak ať je inspirujeme správně a nezaměňujeme ani tu nejmenší část jeho Zákona. Pokud se nám to podaří, budeme v nebi velicí a nastřádáme si v nebi velký poklad, který sice není vidět, ale až tam přijdeme, tak to bude velká sláva. Tak na něj budme připraveni, strádejme si poklad v nebi a žijme podle Božích přikázání.

Jan Vlach

I když existují mladí lidé, kteří jsou spokojeni s církví, jež si je v pokoře jista svými dary a dokáže konat poctivou bratrskou kritiku, jsou také jiní, kteří si přejí, aby církve více naslouchala a aby neustále nezavrhovala svět. Nechtějí vidět církve zamlklou a bázlivou, ale také ne takovou, která pořád bojuje za dvě nebo tři témata, jež ji znepokojují. Aby byla v očích mladých lidí věrohodná, potřebuje si někdy osvojit pokoru a prostě naslouchat, poznat v tom, co jiní říkají, světlo, které

může pomoci lépe chápat evangelium. Církev v obranném postoji, která ztrácí pokoru, která přestává naslouchat a která se nechce zapojovat do diskusí, ztrácí mladost a proměňuje se v muzeum. Jak může v takovém případě zachytit sny mládeže? A tak i když má pravdu evangelia, neznamena to ještě, že ji plně pochopila. Spíše musí v chápání tohoto nevyčerpatelného pokladu stále růst.

(Christus vivit, odst. 41)

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám, ať se cvičíme v postní kázni a živíme tvým slovem, aby nás sebeovládání připravilo k věrnému plnění tvé vůle a společná modlitba aby nás vedla k trvalému spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 11,14-23

Ježíš vyháněl zlého ducha z němého člověka. Když zlý duch vyšel, němý promluvil. Zástupy žasly, ale někteří z nich řekli: „Vyhánění zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, vládce zlých duchů!“ Jiní ho pokoušeli a žádali od něho znamení z nebe. On však znal jejich myšlenky, a proto jim řekl: „Každé království proti sobě rozdvojené zpustne a dům na dům padne. Je-li tedy i satan v sobě rozdvojen, jak obstojí jeho království? Říkáte totiž, že vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba. Jestliže já vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, s čím (pomocí) je vyhánějí vaši synové? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království. Dokud ozbrojený silák hlídá svůj dvůr, jeho majetek je v bezpečí. Přepadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu jeho zbraně, na které spoléhal, a jeho kořist rozdá. Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje!“

Hned v první větě evangelia si můžeme klást otázku: Proč Ježíš vyhání zlého ducha? Kvůli onomu němému člověku? Kvůli přihlížejícím, aby viděli zázrak a uvěřili v Něj? Pozornost bych ale zaměřil na to, co následovalo.

Svědci události reagovali dvěma způsoby. Evangelista Lukáš popisuje, že část davu žasla. Matouš upřesňuje řeč zástupu: „Něco takového nebylo v Izraeli nikdy vidáno.“

Ale promlouvají i Ježíšovi odpůrci. Někteří se dožadují znamení z nebe. Nezajímaly je Ježíšovy skutky, ale chtěli ho pokoušet. Podobně jako ďábel na poušti. Kdyby opravdu chtěli uvěřit, stačilo by to, co právě viděli. Ježíš se je ale nesnaží přimět k víře dalším zázrakem. Bůh nás k víře volá, ne nutí.

Jiní z odpůrců tvrdili, že zlé duchy vyhání Belzebubem, knížetem démonů. Nemohli zpochybnit jeho skutky, které sami viděli, a tak tvrdí, že nepocházejí od Boha. Na jejich řeči Ježíš odpovídá klidnou logikou. Proč by Belzebub vyháněl zlé duchy a oslaboval to, nad čím získal moc? Byl by sám proti sobě. A je-li tomu tak, království Zlého nevydrží. Argumentaci dovršuje otázkou, čím mocí vyhánějí zlé duchy jejich synové. Ježíš ale nekončí tím, že vyvrací jejich tvrzení. I své protivníky se snaží směřovat k radostné zvěsti, že již přišlo Boží království.

V závěru Ježíš vypráví minipodobenství. Můžeme si dosadit místo siláka ďábla, za poklad nás samotné a za přemožitele Ježíše Krista.

Na mnoha místech v Bibli se mluví o ďáblu jako o vládci tohoto světa, myšleno světa hříchu. Ježíšovou smrtí na kříži je však ďábel přemožen a my patříme jen Bohu. Na mysl mi přichází text písně *Tleskejte rukama víc*: „On odzbrojí teď knížata světa a dál už bude kralovat.“

Na úplný závěr Ježíš říká větu: „Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje!“ Možná si řeknete, jestli by nebylo hezčí říct: „Kdo není proti mně, je se mnou.“ Taková věta by mluvila o milosrdenství. Takto to ale Ježíš nemyslí. On zde poukazuje na dvě strany a to dobro a zlo. A proto říká tato slova, v takovém případě není možná neutralita nebo jiný další směr.

V tomto příběhu, i když se může na první pohled zdát jako pochmurný, nám Ježíš dává naději na Boží království a povzbuzuje nás následovat ho. A nejen že přijde Boží království, ale že je již mezi námi.

Matěj Vtípil

Mladí lidé také nesou rány osudu, neúspěchy, smutné vzpomínky, které se hluboce vtiskly do jejich duše. „Tato zranění mají původ v životních prohrách, ve frustraci z nenaplněných přání, v prožitcích diskriminace a nespravedlnosti, v pocitu, že nejsou milováni nebo uznáváni.“ „Dále jsou to mravní zranění, tíha vlastních chyb, pocitu viny ze selhání.“ V těchto křížích mladých lidí je přítomný Ježíš, aby jim nabídl své přátelství, úlevu, uzdravující blízkost, a církve chce být na této

cestě k vnitřnímu uzdravení a pokoji srdce
jeho nástrojem.

(Christus vivit, odst. 83)

Pokorně tě prosíme, Bože, dej, ať stále hlouběji
pronikáme do velikonočního tajemství, aby-
chom blížící se svátky našeho vykoupení slavili
s opravdovou zbožností. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakobovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoliv byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Dnešním dnem se dostáváme do půle postní doby – je na čase bilancovat. Já osobně si většinou v půlce sáhnu na dno. Ať už se jedná o půst, rozepsanou seminárku nebo generální úklid. A když si tak pročítám motto letošního CSM a přemýšlím, o čem bych mohl svědčit já, uvědomuju si nesamozřejmost toho, že po tom každodenním pádu na dno zase vstáváme.

Půst pro mě znamená ponuré období, ale zároveň jedno z nejintenzivnějších. Když se ho snažím poctivě prožívat a zaobírám se v myšlenkách sám sebou, tak nejčastěji právě v polovině půstu docházím k tomu, co mi bylo řečeno už na začátku, tedy že jsem jen prach. A i když se nesnažím, flákám to a nechávám kolem sebe proplovat, někdy v tuhle dobu mi vždycky zatrne, že bych se sebou měl něco dělat. Takže aniž bych to příliš ovlivnil, propadám každoročně pocitům sklíčenosti a opuštěnosti, přepadají mě pochybnosti o světě, Bohu, a především o sobě samém, neboť jsem sám pro sebe jedním velkým zklamáním.

A do toho nám letos přesně v polovině postní doby vstupuje slavnost Zvěstování Páně. Píšu tohle zamyšlení v adventu a myslím, že každému se při poslechu dnešního evangelia vybaví spíše Vánoce než Velikonoce, ale je to možná ten nejlepší podnět pro pomyslné odražení od dna. Alespoň já se o adventu necítím tak sklesle, spíš se těším. Advent zkrátka nemá svou popeleční středu, a tak Zvěstování

vnímám jako posilu na strastiplné postní cestě, protože mi připomíná, že sám Bůh se vtělil kvůli mně, kvůli mým opakovaným selháním a ukazuje mi cestu ven. Právě smíření s Ježíšem, který k nám přišel a jehož jsme všichni věční dlužníci, je pro mě tím momentem, o kterém chci svědčit. Rád o tomhle daru svědčím i proto, že znám mnoho mladých lidí, kteří jej jaksepatří nedoceňují, a já jsem bezpochyby jedním z nich. Přitom mi často připadá, že lidem, kteří Krista neznají, něco jako svátost smíření velmi chybí.

Dnešní evangelium tak vnímám jako posilu na cestě, během níž se často ocitáme na dně, a pro ty, kteří si dovolí i v postní době těšit se na Vánoce, připomínám, že budou už za devět měsíců.

Ondřej Mařík

Vždyť „život, který nám Ježíš dává, je příběh lásky [...], *životní příběh*, který se chce propojit s naším životem a zapustit kořeny do půdy každého z nás. Tento život není nějaký záchranný program, který visí v »cloudu« a čeká na to, až si ho někdo stáhne, ani nějaká nová »aplikace«, kterou člověk musí objevit, nebo nějaké cvičení na způsob techniky mentálního seberozvoje. A tento život už vůbec není nějaký »tutorial«, návod na vyhledávání nejnovějších zpráv. Záchrana, kterou nám nabízí Bůh, je *pozvání k účasti na love story*, která se spojuje s našimi osobními příběhy; ona žije dál a chce se zrodit mezi námi, abychom mohli

přinášet užitek takoví, jací jsme, kdekoli jsme a s každým člověkem kolem nás. Tam přichází Pán, aby sázel a aby sám byl zasazen.“

(Christus vivit, odst. 252)

Bože, vyznáváme, že se tvé Slovo stalo v lůně Panny Marie člověkem, tvůj Syn, náš Vykupitel, se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě; dej, ať i my máme účast na jeho božství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

SOBOTA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: »Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.« Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože, buď milostiv mně hříšnému!« Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Ti, co se ponížíjí, budou povýšeni a opačně. Co si pod tím můžeme představit? Co to vlastně znamená: „Ponížít se?“

V dnešní době mi přijde, že lidé umí ponižovat jen ostatní, ale umíme se ponížít i jiným způsobem? Zvládneme se obětovat nebo něco odřeknout v prospěch druhých?

Když jsem nastupoval na Vesmír jako týmák, tak jsem si říkal: „Půjdu do kanceláře a budu mít spoustu času na to, abych byl s mladými.“ Nastala ale situace, že jsme neměli nikoho do kuchyně a nikomu se nechtělo. Přemýšlel jsem o tom celkem hodně a nakonec jsem si řekl: „Proč ne, sice to není to, co jsem chtěl, ale pokud to pomůže ostatním, proč to neudělat.“ To je podle mě situace, kdy ponížíme sami sebe a svoje potřeby před ostatními. Pak se nám to může několikanásobně vrátit. Třeba mně se to vrátilo tím, že jsem si udělal z kuchyně takové prostředí, kam ostatní rádi chodí, a povídáme si nebo mi pomáhají a vlastně jsou to občas tak skvělé rozhovory, že jsem rád, že jsem kuchyň vzal.

Zkusme tedy obětovat svůj čas nebo svoje cíle, abychom pomohli ostatním. Můžete to brát jako investici, která se Vám vrátí. Ale nic se nesmí přehánět, tak všeho s mírou. Dbejte i o sebe.

Podívejme se na stejný úryvek ještě z druhého pohledu. Farizeus říká Bohu, jak je skvělý oproti ostatním lidem, ale zapomíná na to, že i on chybuje a že nikdy nebude tak skvělý, aby vešel rovnou do Božího království. Zatímco celník se neodvažuje ani přiblížit, natož zvednout hlavu, protože ví, jak moc sestupuje z Boží cesty a lituje toho a prosí o odpuštění.

Neporovnávejme se tedy s ostatními, ale s Božím plánem. Nikdy totiž nevíme, co všechno

ten druhý dělá ve svém životě, ale vždycky víme, že můžeme lépe sloužit Bohu a jeho plánům nebo zlepšit náš vztah k Bohu.

Matyáš Meisner

Nemyslete si, že misie je snadná a pohodlná. Někteří mladí lidé položili svůj život, protože se nechtěli vzdát svého misionářského nasazení. Korejští biskupové to vyjádřili takto: „Doufáme, že budeme pšeničnými zrnky a nástroji spásy pro lidstvo podle příkladu mučedníků. I kdyby byla naše víra maličká jako hořčičné zrnko, Bůh jí dá vyrůst a použije ji jako nástroj svého díla spásy.“ Drazí přátelé, nečekejte a nezačínajte spolupracovat na proměně světa svojí energií, svojí odvahou a svojí tvořivostí až zítra. Váš život není nějaký „prozatímní čas“. Jste Božím „ted“ a on chce, abyste byli přinášeli ovoce. Vždyť ten, „kdo se dává, dostává,“ a nejlepší způsob, jak připravovat šťastnou budoucnost, je žít v přítomnosti tak, jak nejlépe umíme – obětavě a velkodušně.

(Christus vivit, odst. 178)

Bože, ty nám dáváš už v této postní době účast na Kristově smrti a vzkříšení; pomáhej nám, ať se dobře připravíme na slavení velikonoce, abychom plně prožívali radost z našeho vykoupení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

4. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS C

Lk 15,1-3.11-32

*K Ježíšovi přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Po-
věděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.«
On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!« Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl,*

objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«

Taky máš pocit, že toto evangelium již znáš? Zkus ho dnes jako seznamku... se čtyřmi lidmi: starším, mladším, tátou a se sebou.

Hlavními adresáty jsou farizejové zobrazení jako starší syn, který se však choval jak otrok. Otrok falešné představy o sobě: tolik let ti sloužím,

nikdy neporušil žádný příkaz... a stále neměl pocit, že není dost dobrý. Zkus si i ty sám doplnit větu: Jsem dobrý, když... (např. jsem dokonalý, pomáhám, mám úspěch, vidím do všeho, konám svoji povinnost, jsem bezproblémový, silný). Starší syn neprožil to, co říká sv. Augustin: „Bůh mě nemiluje proto, co jsem, ale jsem, protože mě Bůh miluje“ (věčnou a nekonečnou bezpodmínečnou láskou). Spíš se rozzlobil, protože on se srovnával s bratrem, kolem kterého se teď všechno točilo. Kdo nepřijímá sebe, nepřijímá ani druhého. Zůstává mimo radost, přijetí a dary. Nech se pozvat do Lásky, do společenství!

Mladší syn potřeboval všechno ztratit, aby si uvědomil, co má. Tam bude líp (ne tady), až když budu mít tamto, až když... Kdo není šťastný doma, nebude ani jinde. Kdo si neuvědomuje, co a koho má, co mu funguje, co se daří, bude vždy utíkat za falešnými útěchami (hry, lajky, zprávy, videa, různé jiné zvyky a návyky, lidi nebo pohodlí...) A co ho zachránilo? Vzpomínka vděčnosti na otce a to, co doma měl. Vděčnost je lék na smutek, bezmoc, beznaděj, ochablé vztahy nebo srdce... Vděčnost probudí lásku, která nám dá sílu povstat, vrátit se a prosit o odpuštění.

Řešením je Otec. Otec, který si dobře uvědomuje, kdo je, i to, co má. Žije lásku, která nabízí svobodu, přijímá bez podmínek, nevyčítá chyby, objímá, líbá, opečovává, obdarovává, navrácí čest, připravuje hostinu, vychází naproti, trpělivě vysvětluje, zve... mladšího, staršího a také nás, takové jací jsme a v takovém stavu, v jakém právě teď jsme... abychom se mohli stát, takovými jaký je On. Buď jako Otec!

David Peter Palušák

Aby člověk naplnil své povolání, musí všechno, co je, rozvíjet, nechat růst a podporovat. Nejde o to, aby vynalézal sebe sama nebo se vytvářel z ničeho, ale aby se v Božím světle poznával a přiváděl své bytí k rozkvětu: „V Božím plánu je každý člověk povolán k tomu, aby se rozvíjel, protože celý život je povolání.“ Tvé povolání ti pomáhá, abys ze sebe vytěžil k Boží slávě a k dobru druhých to nejlepší. Nejde jen o to, abys něco dělal, ale abys dělal to, co má smysl a cíl.

(Christus vivit, odst. 257)

Bože, tys poslal na svět svého Syna a jeho prostřednictvím uskutečňuješ naše vykoupení; oživ víru svého lidu, abychom se s oddanou zbožností připravovali na velikonoční svátky. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 4,43-54

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, Galilejané ho (vlídně) přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna – už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže neuvidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Ten člověk uvěřil tomu slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: »Tvůj

syn je živ.« A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje.

Kristus říká královskému úředníkovi: „Jestliže neuvidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Věříme i my jen pro zázraky a znamení, nebo máme k Bohu a jeho Synu větší důvěru?

Důvěra v Boha a jeho činy je podle mého názoru základním stavebním kamenem víry každého z nás. Víme, že On při nás stojí a zná každý náš krok. A i když se nám často nedostává vytoužených odpovědí a znamení hned, věříme, že Bůh na nás myslí a má s námi plán, o kterém se dozvíme, až bude správný čas.

Během našeho pozemského života jsme na cestě plné překážek, které musíme s Boží pomocí překonat. Občas je to tak těžké, že se nám až zdá, že nás Bůh opouští, že už nás nemiluje, a ztrácíme v něho důvěru. Proč nám nedá znamení, že je s námi, když ho nejvíce potřebujeme? Proč nás neposlouchá, když jsme na rozcestí? To už jsme pro něj bezcenní?

My si to někdy neuvědomujeme, ale On tu s námi je každou minutu a vteřinu našeho života. Je naším Otcem a dává nám sílu dýchat, chodit, být a hlavně žít. Každý den nás vede za ruku a láskyplně nás volá k sobě. Svou lásku nám dokázal už tím, že poslal na svět svého syna, který se za nás na kříži obětoval a svým zmrtvýchvstáním zachránil celé lidstvo. Stejně jako úředník z Kafarnaa chtěl, aby jeho syn žil

a byl zdrav, tak chce Bůh, náš Otec, abychom i my, jeho děti, žily navěky věků spolu s ním v nebeském království.

Během postní doby máme čas urovnat si naše myšlenky a prožitky nejenom před sebou samými, ale také před Bohem. Dejme mu šanci prožívat toto období s námi a otevřeme mu svá srdce. Když to uděláme, nebudeme litovat. Bůh nám již mnohokrát dokázal, že on je mocným Pánem na nebi i na zemi a že mu na nás záleží. Důvěřujme mu a budeme odměněni, protože jak řekl Kristus apoštolu Tomášovi: „Blaze těm, kteří neviděli a uvěřili.“

Amálie Výborná

Nesmíme ale zapomínat na to, že vedle proměn v dějinách a změněné vnímavosti mladých lidí existují Boží dary, které jsou stále aktuální a obsahují sílu, jež přesahuje všechny epochy a všechny okolnosti: Boží slovo, které je stále živé a účinné, Kristova přítomnost v eucharistii, která nás živí, a svátost smíření, která nás osvobozuje a posiluje. Můžeme také uvést nevyčerpatelné duchovní bohatství, které církev uchovává ve svědectví svých svatých a v učení velikých duchovních učitelů. Třebaže musíme respektovat jednotlivé fáze růstu a někdy musíme s trpělivostí čekat na správný okamžik, nemůžeme nezvat mladé lidi k těmto pramenům nového života. Nemáme právo jim takové velké dobro upírat.

(Christus vivit, odst. 229)

Ve své nevýslovné dobrotě nám, Bože, poskytuješ prostředky ke spáse, a tak nás neustále obnovuješ; veď svou církev, aby v ní dílo tvé milosti přinášelo užitek, a dávej jí, co potřebuje na své cestě k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 5,1-3a.5-16

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdráv?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: »Vezmi své lehátko a chod!«“ Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: »Vezmi ho a chod?«“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je. Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal

v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu.

Na první pohled je toto evangelium jednoduché, ale přeci jen se z toho dá něco vykouzlit – s pomocí Ducha Svatého!

Ježíš přichází do Jeruzaléma v sobotu, která je ale sobotou slavnostní. Proto jde do chrámu, oblečen slavnostně, a během cesty prochází kolem rybníku, kde je mnoho a přemnoho nemocných lidí. Proč že tu čekají? A na co vůbec čekají? Na *zvíření hladiny*. V poznámkách v Bibli se píše, že anděl Páně čas od času sestoupil do tohoto rybníku, což se projeвило zvířením hladiny. První, kdo vstoupil do vody po zázračném rozvíření, byl uzdraven z jakékoli nemoci.

Ježíše zaujal velmi nemocný muž, který ale nehází flintu do žita a stále věří v uzdravení, a proto za ním Ježíš přichází. Zeptal se ho, srdečně a upřímně, bez posměchu, jestli chce být zdrav. Nemocný muž se jeho otázce nediví, ačkoli je odpověď zřejmá, ale klidně a pokorně Mu odpovídá, že chce být uzdraven, ale nemá šanci dostat se do vody jako první. Ježíš chtěl přesně tohle slyšet, vidí jeho dobré smýšlení a víru v uzdravení. Říká mu: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“ A on jde a nese lůžko i přesto, že je den sobotní, kdy by se nemělo nic nosit. On ale uposlechne a je uzdraven. Tento muž čekal,

až se hladina rozvíří, ale přišlo zvíření, které by v životě nečekal a o kterém by si neřekl, že to bude onen zázrak, jenž ho zvedne na nohy. Řekla bych, že se Ježíš velmi odlišuje od našich představ o Něm.

Ježíš se ztrácí v davu a zdá se mi, že to dělá úmyslně. Je to pochopitelné, obrátí se k Němu pozornost, a tak jí chce uniknout, ale odchází i kvůli samotnému uzdravenému muži. Dalo by se říct, že mu utíká, aby zjistil, jestli se za ním uzdravený muž vydá. A co se nestane? Vydá se za Ním! Nestačí mu totiž spokojit se se samotným zázrakem, chce vědět, kdo konkrétně je jeho zachráncem a chce Ho poznat. Ježíš mu napověděl svými slavnostními šaty, a proto Uzdravený zamíří do chrámu, stále s lůžkem v rukách. Tím si ho Ježíš chytře a velmi důmyslně označil, protože byl dosti pravděpodobně jediným, kdo v sobotní den porušoval zákon a nesl lůžko. Příchodem do chrámu učiní první krok, ukáže zájem o Ježíše Krista, o osobní poznání svého zachránce. Tento první krok, vstoupení do chrámu, je vše, na co Ježíš čekal, co po něm žádal – aby naslouchal Jeho nevyřčeným slovům a řídil se jimi. Další krok už dělá Ježíš, jde za Uzdraveným, který nesouc lůžko upoutává pozornost, a začíná s ním rozmlouvat.

Shrnutí, aneb co jsem vymyslela:

Ježíš je dobrák od kosti.

Budme také dobráci od kosti. Ať už se děje cokoli, budme vřelí. Vždycky to nevyjde, s tím se počítá a On to chápe, je taky člověk.

Ale snaha se počítá!

Ježíš je jedno velké překvapení.

Nepřijde tak, jak ho očekáváme. Zvolí si tu nejméně očekávanou cestu.

Ježíš je stratég a má zalíbení v hádankách.

Dává nám indicie, chce, abychom jim naslou-
chali, rozluštili je a řídili se jimi. Na konci na-
jdeme Jeho. Do ničeho nás ale nenutí.

A nakonec, Ježíš nás nenechá ve štychu.

Nechce sledovat, jak bloudíme, hledáme sebe
samého a Jeho. Chce jen, abychom se dob-
rovolně rozhodli k prvnímu kroku, přišli za
Ním, projevili tak zájem o osobní poznání
a sblížení, a potom už se o to postará, s naší
spoluprací.

Vztah s Ním je týmová práce.

Veronika Tesařová

Drazí mladí přátelé, nedopusťte, aby bylo
vaše mládí zneužíváno k podpoře povrchní-
ho života, který zaměňuje krásu a vnější do-
jem.[...] V každém muži a v každé ženě, kte-
ří žijí s láskou své osobní povolání, nezištně
slouží společnosti i vlasti, obětavě pracují pro
štěstí rodiny a nasazují se v tvrdé, anonymní
a nezištné práci na obnovování společenské-
ho přátelství, je krása, které přesahuje něja-
ký vnější dojem nebo módní estetiku. Tuto
krásu, která připomíná krásu Krista na kříži,
se vyplatí objevovat, ukazovat a vyzdvihovat.
Znamená to klást základy opravdové společ-
enské solidarity a kultury setkávání.

(Christus vivit, odst. 183)

Bože, ved' nás, ať prožíváme postní dobu s opravdovou zbožností, abychom byli dobře připraveni přijmout velikonoční poselství o našem vykoupení a vydávat o něm svědectví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 5,17-30

Ježíš řekl židům: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete zasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud odevzdal Synovi, aby všichni ctíli Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina – ano, už je tady – kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil

*ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Ne-
divte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni
v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo ko-
nali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali
zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe
nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším,
a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli
svou, ale vůli toho, který mě poslal.“*

Jsem jako můj rodič

Hned poté, co jsem si tento text přečetl a pořádně jsem se nad ním zamyslel, vzpomněl jsem si na mnoho situací, které se hodně podobají této. Vždy, když na ně pomyslím, musím se usmívat. Protože i přes to, že každý člověk je svůj vlastní originál, tak se v hodně věcech podobá svým rodičům. Ježíš zde mluví o tom, že syn nemůže nic dělat sám od sebe a vždy se bude podobat svému otci. I my se v hodně věcech podobáme svým rodičům a v některých případech nakonec i syn pokračuje v tom, co začal jeho otec. V této době už to sice nefunguje v tak velké míře, ale když se nad sebou zamyslíme a zaměříme se na činy, které každý den konáme, tak si můžeme všimnout hodně podobností s rodiči. Protože ať chceme, nebo ne, vždy se jim budeme podobat a už je jen na nás, jestli mamce či tatkově.

Také se mi osobně hodně líbí myšlenka toho, že tímto způsobem v nás vždy přežívají naši rodiče. A my jakožto jejich synové nebo dcery

máme možnost předávat tyto zvyky zase svým dětem a ty zase svým. A tak dál a dál. Je krásné, že na naše rodiče můžeme myslet i svými skutky, zvyky či vlastnostmi, které jsme od nich převzali a které se staly naší součástí. Díky těmto momentům ve svém životě si uvědomuju, jak blízko k sobě má rodina. A slovo rodina pro mě dostává nový význam. Protože i když má každý svůj vzor, a nemusí to být nikdo z rodiny, tak stejně si v sobě poneseme zvyky a vlastnosti svých rodičů. Alespoň jednoho z nich.

Když se člověk zblízka zaměří na Janovo evangelium – a já se domnívám, že to tak je – stále se zde opakuje vztah mezi Synem a Otcem. Jak pevné pouto či vztah mezi nimi jsou. Podle mě je v nich také spousta inspirace o tomto poutu. Když se však v dnešní době na tento vztah zaměřím, tak často se s ním bohužel nesečkám. Když poslouchám své spolužáky ve třídě, vnímám, jak se toto pouto postupně vytrácí, zapomíná se na něj. Většina si spíš všímá mobilních obrazovek, nevnímá, je jim to jedno. Je sice jiná doba, ale stejně to je smutné.

Jsem velmi rád, že jsem se mohl zastavit zrovna nad tímto evangeliem. A jsem rád, že jsem se s vámi mohl o tuto myšlenku podělit, protože v této době je podle mě důležité rozvíjet pouto rodiny.

Václav Bartoníček

Na synodě jsme mohli slyšet, že „mladí lidé hledí do budoucnosti a přistupují k životu s elánem a dynamikou. [...] Mnohdy ale mají sklon věnovat málo pozornosti tomu, co

jim bylo předáno z minulosti, z níž vzešli, zvláště mnohým darům, které jim předali rodiče a prarodiče a kulturní dědictví společnosti, ve které žijí. Pomáhat mladým objevovat živé bohatství minulosti, aby je uchovávali v živé paměti a využívali je při svém rozhodování a při vhodných příležitostech, je pro jejich další rozvoj a životní volby, které musejí provádět, skutečným skutkem lásky k nim.“

(Christus vivit, odst. 187)

Bože, ty odměňuješ spravedlivé za jejich zásluhy a hříšníkům odpouštíš pro jejich pokání; milostivě vyslyš naše prosby a pomoz nám, abychom s pravou kajícíností vyznali své viny a dosáhli odpuštění. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 5,31-47

Ježíš řekl židům: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně, a vím, že svědectví, které o mně vydává, je právoplatné. Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám, abyste byli spaseni. Jan byl lampa hořící a svítící, a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla. Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, nikdy jste neviděli jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, protože nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma, protože vy myslíte, že v nich máte věčný život – a právě Písma svědčí o mně; ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Slávu od lidí nepřijímám. Ale vás znám: nemáte v sobě Boží lásku. Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Přijde-li jiný ve vlastním

jménu, toho přijmete. Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha? Nemyslete si, že já na vás budu u Otce žalovat. Vaším žalobcem je Mojžíš, na kterého vy spoléháte. Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li však tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“

Dnešní evangelium na nás může působit poněkud vyčítavě a smutně. Pán Ježíš mluví o nepřijetí a těžkostech, které vidí. Říká nám, že máme zavřené oči a nevidíme správně to, co vidět máme...

Na druhou stranu se na toto evangelium můžeme dívat tak, jako by to byl začátek naší nové výzvy, během které dostáváme novou šanci od Pána Ježíše. Každý z nás má v životě těžkosti, které se mohou zdát nepřekonatelné... Právě to jsou ty chvíle, kdy je nám Pán nablízku. Nechce, abychom se spoléhali jen na sebe. Touží po naší odevzdanosti a víře k němu. Stále nám podává svou ruku a nabízí pomoc. Jenže tu my ne vždy hned umíme přijmout. A tak můžeme být uzavření a nechat se ovládnout vlastním názorem, anebo se řídit názory ostatních a dělat, jako bychom rozuměli všemu. Jen na nás je, jak se zachováme.

Pán Ježíš říká: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné...“ Myslím si, že těmito slovy nám říká, abychom se neuzavírali do sebe, ale abychom měli otevřené oči a snažili se přijímat Pána...

Dle mého názoru velmi pěknou ukázkou může být pohádka Anděl Páně. Petronel má několikrát spousty možností, jak se zachovat. Je pro něj velmi snadné dát se na cestu s Uriášem a nechat si jím pomoci. Kam tato cesta vedla? Nepomohl sám sobě, ani ostatním... Ve chvíli, kdy o pomoc prosil nebe a svaté, mnoho věcí se mu začalo dařit lépe. Okolní lidé měli větší radost ze života, on sám byl šťastnější a Pán Bůh viděl, jak se k němu obrací. To je to největší, co můžeme udělat – být odevzdání Pánu Bohu a důvěřovat mu ve všem, co prožíváme...

Díky skutkům Pána Ježíše i dnes můžeme zažívat zázraky, které mohou změnit celé naše životy.

Michaela Měkotová

Setkání s Bohem se označuje „extází“ (ek-stasis) tehdy, když nás vyvádí ze sebe samých a pozvedá nás, jako by se nás zmocnila Boží láska a krása. Můžeme být ale vyváděni ze sebe také proto, abychom poznávali krásu ukrytou v každém člověku, jeho důstojnost, jeho velikost coby Božího obrazu a Otcova dítěte. Duch Svätý nás chce pohnout k tomu, abychom vyšli ze sebe, abychom objali druhé lidi láskou a usilovali o jejich dobro. Proto je vždycky lepší prožívat víru společně a projevovat svou lásku ve společném životě, ve kterém sdílíme s dalšími mladými lidmi své pocity, svůj čas, svou víru i své starosti.

(Christus vivit, odst. 164)

Bože, obracíme se k tobě s pokornou prosbou:
pomáhej nám, ať usilujeme o vnitřní obnovu
a horlivě konáme, co je dobré, a dej nám sílu,
abychom jednali vždycky podle tvé vůle a dob-
ře se připravili na slavení velikonočních svátků.
Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 7,1-2. 10. 25-30

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on – ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina.

„O tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Židé věřili a stále věří, že Mesiáš teprve přijde a že jeho příchod bude triumfální. V této otázce se Židé a křesťané rozcházejí. Oni stále čekají, čekají na triumfální příchod Spasitele a mezitím jim čas protéká mezi prsty, jejich představa jim zaslepila oči, a tak si příchodu Mesiáše nevšimli, přesněji řečeno si ho všimnout nechtěli.

I my často čekáme na velké věci a mezitím nám utíká drahocenný čas. Čekáme na významné převraty, velké zázraky, nečekané události. Čekáme, až se všechno změní, nebo naopak až se všechno zklidní a urovná. A potom můžeme začít žít naplno jako správní křesťané, podle Bible a přikázání – bez hříchů a chyb. Teď se před Boha nemůžu jen tak postavit. Jsem plný/á hříchu, vztahy mi neklapou, jak mají... nejdříve musím dát vše do pořádku a pak teprve můžu s velkou slávou předstoupit před Boha a říci: Tak jsem tady, všechny mé záležitosti jsou urovnané, poslouchám, co jsi pro mě připravil. Jenomže to už také může být pozdě. Upřímně si myslím, že takového stavu ani nikdy nedosáhneme. Člověk není superhrdina a nikdy nemůže dosáhnout naprostého „pořádku“. Nejsme dokonalí a ani náš život není dokonalý a nikdy nebude. Kdybychom byli dokonalí, tak bychom Boha nepotřebovali. Jenomže dokonalí nejsme a Boha potřebujeme. A On je milující a milosrdný a nechce čekat, až si dáme své věci do „pořádku“. Chce, abychom s ním byli

teď a tady, aby nás mohl chytit za ruku a vést k cíli. Chce, abychom se zastavili teď a tady, odevzdali mu všechna svá trápení a dali se mu plně k dispozici. On stejně ví o všech našich „soukromých záležitostech a neřestech“, a proto nemá smysl se je snažit vyřešit bez něho. Tak se tedy zastavme teď a tady a poděleme se s Ježíšem o všechna svá trápení. On jako Spasitel přišel na zem už před 2000 lety a zemřel za nás a naše hříchy. Tak tomu věřme a odevzdejme se do jeho náruče se vším, co máme a nemáme.

Sama ze zkušenosti vím, že člověk se občas dopustí něčeho, za co se velmi stydí, a to i před Bohem. Najednou se mu nechce se modlit, protože se Bohu bojí svůj hřích odevzdat a poprosit za odpuštění. Nemusí to být nějaké činy, stačí, že se cítíme, jako by nás Bůh opustil nebo nás zklamal. Nedávno jsem se měla rozhodnout mezi dvěma věcmi. Obě pro mě byly velice důležité a mně záleželo na tom, abych se rozhodla dobře. Prosila jsem Boha, aby mi v mém rozhodování pomohl, ale k mému zklamání se k mému problému vůbec nevyjádřil. Nakonec jsem se rozhodla a myslím, že dobře, ale zůstal ve mně pocit, že mě Bůh zklamal, že mě nevyslyšel a nedal mi odpověď – prostě mě v tom nechal. Tahle věc mě dlouho trápila a začala mezi mnou a Bohem tvořit hradbu. Na jednu stranu jsem věděla, že Bůh je všemohoucí a laskavý, že všechno, co dělá, je to nejlepší, co může udělat. Na druhé straně ale byl ten pocit zklamání a samoty.

Po nějaké době jsem se odhodlala ke zpovědi a bylo to to nejlepší, co jsem mohla udělat.

Můj zpovědník mi řekl: „Někdy se rozhodujeme mezi dvěma věcmi, z nichž je jedna lepší a druhá horší. Když tuto situaci svěříme Bohu, ukáže nám, jaká možnost je pro nás lepší. Existují ale situace, kdy máme na vybranou jen z dobrých možností, ale my si musíme zvolit pouze jednu. Tady nám dává Bůh absolutní svobodu.“ Tato slova mi otevřela oči a já se na Boha přestala zlobit.

Takže, pokud máte s Bohem nějaký osobní problém nebo vás trápí hřích, za který se stydíte, nesnažte se to vyřešit sami. Zastavte se teď a tady a odevzdejte se Bohu. On je milosrdný a odpustí nám všechny naše hříchy.

Eliška Šustková

Někdy veškerá energie, sny a nadšení mládí ochabnou následkem pokušení uzavřít se do sebe, do svých problémů, do zraněných pocitů, do bédování a pohodlnosti. Nedopusť, aby tě něco takového postihlo, protože bys uvnitř předčasně zestárnul. Každý věk má svoji krásu a léta našeho mládí mají být poznamenána společně sdílenými ideály, nadějemi a sny, velkými obzory, ke kterým společně vzhlížíme.

(Christus vivit, odst. 166)

Bože, ty znáš naši slabost, a proto nám poskytuješ účinnou pomoc; dej, ať radostně přijímáme, co konáš pro naši záchranu, a zůstáváme ti věrní celým svým životem. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 7,40-53

Když někteří ze zástupu slyšeli Ježíšova slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí zase: „To je Mesiáš!“ Ale jiní namítali: „Copak přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, odkud David pocházel?“ Proto kvůli němu došlo v zástupu k roztržce. Někteří z nich ho chtěli zatknout, ale nikdo na něho nevztáhl ruku. Služebníci (velerady) se vrátili k velekněžím a farizeům a ti se jich zeptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Služebníci odpověděli: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se nechali svést? Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo z farizeů? Leda jen tahle luza, která nezná Zákon – kletba na ně!“ Jeden z nich, Nikodém, ten, který už dříve přišel za Ježíšem, jim namítl: „Odsoudí náš Zákon někoho, dokud ho nevyslechne a nezjistí, co dělá?“ Odpověděli mu: „Nejsi ty také z Galileje? Zkoumej a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane.“ A každý se vrátil domů.

Každý jsme originálně a úchvatně stvořen naším nebeským Otcem. Tato rozmanitost a pestrost lidských osobností je důležitá, ale také kvůli ní vzniká mezi námi plno nedorozumění a rozporů. Když o tom teď píšu, vzpomínám, jak jsme si navzájem jeden druhého v týmu (na Vesmíru) dobírali kvůli nápěvu písně z kancionálu. Náš tým je tvořen lidmi z různých farností, každý jsme tedy zvyklí na nápěv písně, který se používá u nás. Vždy, když na to přišla řeč, tak jsme si každý hájili ten „svůj“. Ačkoli to bylo bráno spíše jako přátelské popichování, je to dobrý příklad toho, jak může i maličkost rozdělovat a narušovat vztahy v našich rodinách, farnostech a společnosti.

I v době, která je popsána v evangeliu, vidíme, jak málo stačí k tomu, aby se společnost lidí rozdělila. Ježíš přichází mezi lidi, aby hlásal Boží království a vykládal smysl Písma. Kvůli jeho veřejnému působení vznikají mezi lidmi odlišné, někdy až bouřlivé reakce. Někteří ho přijímají a uznávají jako proroka nebo Mesiáše. Jiní si neustále stojí za svým tvrzením, že tento člověk, Ježíš, by měl být co nejdříve odstraněn, aby dále neovlivňoval myšlení a chování ostatních.

Zkusme si dnes najít alespoň pár minut a zamyslet se nad následujícími řádky:

Žijeme o pár tisíc let později a osobně jsme se s Ježíšem na této zemi nesetkali, přesto však můžeme navázat vztah s živým Bohem

díky četbě Písma, během mše svaté, skrze lidi, které potkáváme v různých životních situacích... Kým je tedy Ježíš pro mě? Za koho ho pokládám já? Mám skutečně otevřené srdce tomu, co mi Ježíš říká, nebo se svým chováním přibližuji farizeům, kteří dodržují pouze Zákon a už se nezajímají o bližší poznání Ježíše a jeho učení?

Marie Kašparová

Jsi-li věkem mladý, ale cítíš se slabý, unavený a zklamáný, popros Ježíše, aby tě obnovil. S ním nás naděje nikdy nezklame. Totéž můžeš udělat, když cítíš, že se topíš v neřestech, špatných návycích, sobectví nebo nezdravém pohodlí. Ježíš, který je plnost života, ti chce pomoci, aby se ti tvé mládí vyplatilo. Tak nepřipravíš svět o přínos, který mu můžeš dát jen ty, ve své jedinečnosti a neopakovatelnosti.

(Christus vivit, odst. 109)

Milosrdný Bože, ty dobře víš, že to, co konáme bez tebe, se ti nemůže líbit, veď proto všechno naše myšlení i jednání. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

5. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS C

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Krásný nedělní den všem.

Duch Svatý před nás opět klade velmi krásné texty Božího slova. Sjednocující téma pro všechny tři čtení může být pojem „nový člověk“. V prvním čtení od proroka Izaiáše mě moc oslovila věta: „**Hle, já dělám věci nové.**“ Bůh není „konzervovaný“, ale neustále živý a k těmž zve i každého z nás. Když třeba přicházím ke svátosti smíření, Pán mi dává „nové“ srdce, plné jasu a radosti. Svatý Pavel často hovoří o tom, že se máme zbavit starého člověka a stát se novým člověkem. První věc, co nám přeji, abychom se Kristem nechali proměňovat v nového člověka, který se dívá na druhé i svůj život Ježíšovýmá očima.

V druhém čtení svatý Pavel říká: „**i mne samého uchwátí Kristus Ježíš.**“ Doba postu je darovaným časem k tomu, abychom uvolnili ve svém srdci místo a také se nechali uchvátit Kristem. Zlý chce srdce získat také pro sebe, ale on ho chce svázat. Kristus naopak chce srdce naplnit a darovat mu pravou svobodu od věcí, lidí i od sebe samého. Nechávat se každý den, i s vědomím naší slabosti a nedokonalosti, uchvacovat a fascinovat Kristem, to je každodenní poslání každého křesťana. Nebojme se k sobě pustit Ježíše, nebojme se mu dívat do očí a naslouchat jeho hlasu. On k nám mluví neustále skrze téměř cokoli. Druhou věc, kterou nám přeji, je, abychom měli bdělé a pozorné srdce pro Ježíšovu přítomnost.

Evangelijní příběh o cizoložné ženě je snad můj nejoblíbenější. Dává mi přenádherné svědectví o Boží bezpodmínečné lásce k člověku. K Ježíšovi přivádějí učitelé Zákona a farizeové ženu, která se provinila hříchem cizoložství. Chtěli Ho přivést do úzkých a dokázat, že se nedrží Zákona. Ježíš ale na jejich dorážení a otázky mlčel a psal prstem na zem. I my někdy Boha „bombardujeme“ dotazy, kritikou a dokonce i výčitkami... ale Pán často také mlčí. Co psal Ježíš prstem do písku, nevíme...možná jména těch, kteří s tou ženou něco měli, nebo jejich hříchy. Tak nebo tak, všichni raději odešli, protože se v nich hnulo svědomí. Ježíš nás chce pravdou o nás samých přivést k obrácení... nebojme se přijmout pravdu o sobě samých. **„Kdo je bez hříchu, ať hodí kamenem první.“** Ježíš byl bez hříchu a mohl hodit po ženě jako správný žid kamenem první, ale neudělal to. Místo toho prokazuje milosrdenství. Nikdo z nás není bez hříchu, a přesto si nás Bůh povolává a chce s námi mít blízký vztah. Neustále nám nabízí Ducha Svatého a zve nás k tomu, abychom byli prostředníky jeho lásky a pravdy pro druhé. To, že prožívám v životě nějakou slabost a mnohá selhání, neznamená, že mě Ježíš odepisuje, naopak mě zve k obrácení a „stvoření“ nového člověka v mém srdci, který je podle Jeho obrazu. **„Jdi a už nehřeš“.** Za třetí nám přeji, aby nám naše nedokonalost nebránila v touze milovat Ježíše celým srdcem a vidět sebe samého Jeho očima.

Mariánský dovětek

Panna Maria je nám příkladem, jak předešlé přání uskutečňovat. Důležitou podmínkou

je **tichost srdce**... Pán většinou nekřičí, ale Jeho hlas je podobný tichému vánku. Dále nás Maria učí říkat „**ANO**“ na Boží vůli. Není to nic jiného než slova modlitby Páně „bud' vůle Tvá.“

Jakub Brabenec

Mládí nespočívá ve věku, ale ve stavu srdce. Proto se tak stará instituce, jako je církev, může obnovovat a v různých obdobích svých nesmírně dlouhých dějin se omlazovat. Ve svých nejtragičtějších chvílích je ve skutečnosti volána k tomu, aby se vrátila k jádru své první lásky. Druhý vatikánský koncil pro připomenutí této pravdy o církvi prohlásil: „bohatá dlouhou minulostí, která je v ní stále živá, a na cestě k lidské dokonalosti v čase a k poslednímu určení dějin a života je pravým mládím světa.“ V ní je možno stále potkávat Krista, „společníka a přítele mladých“.

(Christus vivit, odst. 34)

Bože, tvůj Syn nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za spásu světa; dej nám svou milost, abychom i my milovali své bratry a zůstávali v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

V ročním cyklu C, kdy se toto evangelium čte na 5. neděli postní, může se místo něj číst Jan 8,12-20.

Boha nejde spoutat.

Miluju to na Něm.

Kdykoli se o to kdokoli pokusil, Ježíš vždy nachází třetí cestu. Jinou. Nečekanou, která všechny ohromila, všem vyrazila dech.

I z kříže – zdánlivě prohrává, nebrání se, ve skutečnosti ale vítězí.

Příběh o cizoložnici je toho dokonalým obrazem. Ježíš je postaven před problém a jsou mu dány možnosti. Ukamenovat – neukamenovat. Mojžíšův zákon – Tvoje milosrdenství. Co říkáš Ty? On se ale do lidských možností nedá zařadit. On zkrátka jde svou cestou – Boží cestou. A ta cesta nese ovoce. Ježíš ukazuje světlo, které směřuje na opravdovou podstatu věci, nejen zákoníkům, ale i cizoložnici.

Ukazuje svobodu, dává naději. Stejně jako na kříži.

V příběhu se Ježíš dvakrát zvedá. Poprvé, aby hovořil se zákoníky, a ukázal jim správnou cestu, podruhé, když hovoří s ženou a ukazuje správnou cestu i jí. Nenechá se spoutat, je k zákoníkům shovívavý a k ženě milosrdný. Dává naději, ukazuje svobodu.

A takový je pro mě náš nebeský Otec. Dobrý Otec, ten, který z dálky vyhlíží syna a běží mu naproti. Ten, který se zvedá a dává ženě no-

vou naději. Ten, který z výšky kříže shlíží na svět a svou láskou vítězí.

Ani já Tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.

Já – dokonalý, čistý, nejvyšš svatý – já Tě neodsuzuji. Jsem tu s Tebou, záleží mi na Tobě, miluji Tě a zvedám Tě, abych Ti ukázal správný směr. Jdi, zvládneš to, můžeš jít, můžeš jít znovu. Můžeš jít tou cestou - Boží cestou. Tou cestou, která nese ovoce a září světlem. Připravil jsem Ti takovou cestu, že se Ti bude tajit dech. Můžeš jít se mnou.

Jsi svobodný a máš naději.

Jsi můj a máš mě.

Modlitba:

Můj dobrý Otče,

děkuji, že mě miluješ.

Děkuji, že mi nabízíš svou přítomnost,
svou svobodu, svou naději.

Pojď, prosím, se mnou.

Ruku v ruce, bdi nad mými kroky,
a veď mě cestou, která nese ovoce.

Buď mou cestou, buď mým cílem.

Pavλίna Staňková

Prosme Pána, aby osvobodil církev od těch, kteří ji chtějí nechat zestárnout, zastavit ji v minulosti, zabrzdit ji, znehybnit. Prosme také, aby ji osvobodil od jiného pokušení: od domněnky, že je mladá tehdy, když ustupuje všemu, co jí nabízí svět, že se obnovuje tím, že zakrývá své poselství a přizpůsobuje se ostatním. Nikoli. Církev je mladá, když je sama sebou, když každý den přijímá stále novou sílu

z Božího slova, z Eucharistie, z Kristovy přítomnosti a z moci jeho Ducha. Je mladá, když je schopná vracet se stále ke svému prameni.

(Christus vivit, odst. 35)

Bože, ty nám otvíráš nekonečné bohatství své milosti a naplňuješ nás svým požehnáním; pomáhej nám, ať usilujeme o nový způsob života a nevracíme se k tomu, co je staré a špatné, aby se jednou na nás zjevila sláva tvého království. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,21-30

Ježíš řekl farizeům: „Já odcházím. Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu. Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé říkali: „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: »Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete«?“ A on jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších.“ Zeptali se ho: „Kdo (tedy) jsi?“ Ježíš jim odpověděl: „Stále vám to říkám. Měl bych o vás hodně co mluvit a co soudit; ale ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepochopili, že k nim mluvil o Otci. Ježíš jim řekl: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí.“ Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili.

Židé se Ježíše ptají „*Kdo jsi?*“ Může nám to připadat zvláštní, protože ho viděli na vlastní oči, slyšeli jeho slova moudrosti a zažili na vlastní kůži zázraky, které prováděl. Museli ale cítit, že za laskavou tváří Ježíše se skrývá *cosi víc* než jenom moudrá slova a mocné činy.

Vzpomeňme si na moment, kdy jsme se my sami ptali: „*Kdo jsi, Ježíši?*“ Možná to bylo, když jsme o Něm slyšeli poprvé. Mohlo to být ale po dlouhých letech našeho křesťanství, kdy jsme zjistili, že za tím Ježíšem, o kterém jsme poslouchali od dětství, se skrývá *cosi víc*.

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a o Ježíši jsem poslouchal od dětství. Znal jsem ho jako fajn týpka, který mě má rád a když jsem hodný, modlím se a chodím do kostela, tak mi může hodně pomoci. Jeho pomoc jsem taky rád využíval. S přicházející pubertou byla tato představa pro můj život ale nedostupující na to, abych mu věnoval dostatek času. Fotbalový zápas nebo teplá postel se zdály být v neděli ráno jako hezčí představa než studený nudný kostel.

Do naší farnosti přišel ale kněz, který mi opět připomněl Ježíše. Byl to pořád ten samý fajn týpek z dětství, který mě má rád. Teď mi bylo ale ještě k tomu řečeno, že má pro můj život připravený nějaký supr plán a že je to ten nejlepší plán, jaký si ani neumím představit.

A tak jsem začal odpovídat na všechny příležitosti, v kterých jsem tento plán nacházel:

spolča a výlety pro kluky, příprava táborů v létě i v zimě, spolča pro pubertáky, divadla, víkendovky... Opravdu bych nikdy ani nesnil o zážitcích, které jsem prožil, a partě, kterou jsem objevil. Nebylo to ale jenom o akcích a bezva partě. Objevil jsem radost, kterou život ve službě nabízí.

Život je ale málokdy přímá cesta. Člověk dělá chyby. A co je horší, někdy si ani nevšimne, že jde špatnou cestou, protože zapomene, kam vůbec kráčí. Tak se stalo i mně a naštěstí jsem dostal dost milosti, abych se přišel zeptat o radu toho, o němž jsem se už jednou přesvědčil, že pro mě má ten nejlepší plán. Přišel jsem za ním opět s tou jednoduchou otázkou: „*Kdo jsi?*“

On nikdy nezapomíná, nevyčítá, ale přijímá s otevřenou náručí a ukazuje nám zas a znova, *kdo je, co pro něj znamenáme a jaké má s námi plány*. Kdybychom ho ale někdy neslyšeli, tak v dnešním úryvku nám hází *záchranný kruh*. Místo, na kterém vždy najdeme na tyto otázky odpověď: „...*až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to...*“ Na kříži vidíme, že Ježíš je Boží syn, že nás miluje až do krajnosti a že chce pro nás život věčný.

Ať si na tyto tři pravdy vzpomeneme vždy, když v našem životě ztratíme směr. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.“

Michal Šimko

V těchto třech pravdách – Bůh tě miluje, Kristus je tvůj spasitel, On žije – se ukazuje Bůh Otec a Ježíš. Kde je Otec a Ježíš, tam je také Duch Svatý. To on připravuje a otevírá srdce, aby přijala tuto zvěst, to on uchovává tuto živou zkušenost spásy, to on ti bude pomáhat růst v této radosti, pokud ho necháš jednat. Duch Svatý naplňuje srdce vzkříšeného Krista a odtud jako pramen proudí do tvého. A když ho přijmeš, Duch Svatý tě bude stále víc uvádět do Kristova srdce, abys byl stále více naplňován jeho láskou, jeho světlem a jeho silou.

(Christus vivit, odst. 130)

Prosíme tě, Bože, dej nám vytrvalost v plnění tvé vůle, abychom svým životem vydávali o tobě svědectví, a tak aby i v naší době stále více lidí nacházelo cestu k tobě. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

STŘEDA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,31-42

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: »Stanete se svobodnými«?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším otcem

Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“

V dnešním evangeliu zaznívá jedno klíčové slovo. To slovo je „svoboda“. Ježíš promlouvá k Židům a upozorňuje je na to, že pouze pokud poznají pravdu, která se ukrývá v Ježíšově slovu, stanou se svobodnými.

Co ale vlastně znamená „být svobodný“? Myslím, že tuto skutečnost ještě mnoho lidí nepochopilo. V naší zemi svoboda dlouhá léta chyběla, a možná proto se pravý význam tohoto obrovského daru vytratil. V dnešní době se mnozí odvolávají na to, že jsou svobodní a v důsledku toho dělají všechno, co se jim jen zlíbí. Proč by to taky nedělali, když jim svět napovídá, že mohou cokoli, protože jsou přece ve všem absolutně svobodní. Je to ale pravda? Skutečně pravá svoboda spočívá v tom, že můžeme dělat všechno, co chceme? Svoboda jde přece ruku v ruce se zodpovědností. Zodpovědností za své činy, ale také za druhé, které máme kolem sebe.

Ježíš říká, že to jediné, co nás může skutečně osvobodit, je pravda. Pokud v pravdě nežijeme, stáváme se otroky hříchu. Ano, žijeme-li v hříchu, nemůžeme být svobodní. Je to obrovská zátěž, která nás sráží ke dnu, a pokud si nenecháme pomoci, nakonec budeme do tohoto otroctví upadat stále více a více. Myslím, že ale nejen samotný hřích, nýbrž i různá pokušení, nám berou svobodu. Dnešní svět nám nabízí

skutečně téměř všechno, na co jen pomyslíme. Z přeplněných nákupních center na nás blikají všemožné reklamy, na sociálních sítích nás stále upozorňují na nevšední zážitky, které musíme za každou cenu vyzkoušet. Kromě neskutečné nabídky ovšem tento svět také mnoho požaduje. Požaduje dokonalost, která se však měří jen podle dokonale krásného těla, hvězdné kariéry nebo vysokého platu. Tyto všechny požadavky a pokušení přináší svět, který sice hlásá svobodu, přesto nás sám činí svými otroky.

Do tohoto všeho zmatku však přichází Ježíš. Přichází tiše a klidně a čeká jen na nás, kdy Ho požádáme o pomocnou ruku. Sama z vlastní zkušenosti vím, jak je těžké ubránit se všem pokušením tohoto světa. Na člověka se jen stále něco hrne a přeplňuje jeho duši zbytečností. Je vlastně tak snadné v záplavě požitků zapomenout na Ježíše. Víím, že se mi to už mnohokrát stalo. Z počátku to všechno vypadá tak jednoduše a krásně, ale po čase se dostaví zoufalství a obrovská prázdnota. Hřích tak neskutečně bolí. Jediným lékem pro naši duši je v tom případě Ježíšovo milosrdenství. Pokaždé, když odcházím od svátosti smíření, cítím se tak lehce a uzdraveně. Je to, jako kdyby Ježíš pohladil mou duši svým něžným dotykem a smyl z ní všechny nečistoty, které na ní navál tento svět.

Přála bych nám všem, abychom se Ježíšovou milosrdnou láskou nechávali často uzdravovat. Abychom nezapomínali, že On je tu stále pro nás. Že na nás čeká a chce nám pomoci. Že nám skrze své uzdravení a blízkost chce dát poznat pravou svobodu.

Veronika Hoffmannová

Mladí, Pánem milovaní, jak velkou máte hodnotu, když jste byli vykoupeni Kristovou drahocennou krví! Drazí mladí přátelé, vy „nemáte cenu! Vy nejste nějaké zboží, které se prodává v dražbě! Nenechte se, prosím, kupovat. Nenechte se svádět, nenechte se zotročovat ideologiemi, které nás kolonizují, které nám tlučou do hlavy podivné ideje, abychom byli nakonec zotročení, závislí a promarnili svůj život. Vy nemáte cenu... To si musíte stále opakovat: nejsem na prodej v dražbě, nemám cenu. Jsem svobodný, jsem svobodný! Zamilujte se do této svobody, kterou nabízí Kristus.“

(Christus vivit, odst. 122)

Milosrdný Bože, osvět naše srdce očištěné pokáním a dej nám dar pravé zbožnosti, abychom dosáhli vyslyšení svých proseb. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,51-59

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci – a ty tvrdíš: »Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!« Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: »Je to náš Bůh!« Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let – a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

Úryvky evangelií posledních dnů se často zmiňují o Abrahámovi. Židé neustále tvrdí, že právě oni jsou jeho syny, a proto mají pravdu v tom, co říkají a konají. Co by ale znamenalo, kdyby byli opravdu syny Abraháma? Abrahám byl podle vyprávění příběhů Bible člověk naslouchající Bohu, doufající v Boží zaslíbení (bezdětný, starý a přitom jeho potomstva má být jako hvězd na nebi) a jednající podle Božích příkazů (odejde ze své rodné země, jde obětovat svého jediného syna Izáka!). Mám na něm moc ráda jeho odvalu, jak odvalu konat, tak odvalu věřit, i když věci nejdou podle plánu, i když není jasné, kam všechno směřuje, i když možná Bůh neodpovídá. Jak by pak smýšleli farizeové, kdyby opravdu byli Božími dětmi, dětmi Abraháma? Byli by v blízkém kontaktu s Bohem, naslouchali mu, čekali, doufali, jednali podle Božích a ne svých zájmů. Hlavně by nechali své představy o tom, jak má spása přijít, stranou. Byli by otevření pro Boží „překvapení“, když zaslíbení přichází jinou cestou, než očekávali. Teď tu jsou, rozmlouvají s Kristem, na kterého čekali, ale nepoznají ho, mají totiž svoji pravdu, svoji představu, svoji víru. To celé vystihuje věta: „Umřel Abrahám...“ Ano, pro ně opravdu umřel, protože ve skutečnosti svým smýšlením jsou syny svých otců, ne Abraháma. Proto ani nejsou schopni Ježíše pochopit. Usvědčují sami sebe a vzhledem k tomu, že úryvek v evangeliu už je ke konci celého rozhovoru, řekla bych, že jsou dost vytočení

a pomalu „melou naprázdno“, nemají co říct, argumenty dochází, a tak berou kameny.

Ježíš v rozhovoru s nimi říká: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ (Jan 8,51) Co je Jeho slovo? Je to slovo o pokoji, lásce, milosrdenství, odpuštění, spáse... Možná, že člověk si už zde na zemi vybírá mezi věčnou smrtí a věčným životem. Pro Židy je Abrahám mrtvý, stejně jako jsou mrtvá jejich srdce. Zatímco slova Ježíše přináší život, který žije už teď, v každé chvíli, v každém okamžiku. Pokud jsme plni Jeho slova, pak nezemřeme navěky. Věci kolem nás pominou, všechny vědomosti zmizí, úspěchy budou zapomenuty, co jsme vybuodovali, zajde v propasti času. Jediné, co tu je neustále přítomné, je Láska, která přejde i za práh smrti. Nemyslím tu romantickou lásku, kterou všichni znají z knížek a televize. Myslím tím Lásku, kterou přináší Ježíš, jeho slovo, které dává život.

Co to znamená pro nás? Být Abrahámovými dětmi a zachovávat „Boží slovo“ = „žít Lásku“. Tak až jednou bude zase jasná noční obloha plná hvězd, podívejte se nahoru a vzpomeňte na Abraháma, který čekal, jednal a doufal... ☺

Kateřina Voglová

Kořeny nejsou kotvy, které by nás vázaly na jiné epochy a bránily nám být přítomnými v současném světě, abychom umožnili vznik něčeho nového. Ony jsou naopak pevný bod, který nám umožňuje růst a odpovídat na nové výzvy. Proto není dobré ani „sedět

a nostalgicky vzpomínat na minulé doby; musíme se setkat s naší kulturou s realismem a láskou a naplnit ji evangeliem. Jsme dnes pozváni, abychom hlásali Ježíšovu radostnou zvěst do nových časů. Musíme milovat naši dobu s jejími možnostmi i jejími nebezpečími, s jejími radostmi i jejími bolestmi, s jejím bohatstvím i jejími omezeními, s jejími úspěchy i jejími omyly.“

(Christus vivit, odst. 200)

Milosrdný Bože, v tebe skládáme všechnu svou naději, vyslyš naše prosby a chraň nás, odpusť nám všechny hříchy, pomáhej nám, abychom žili v tvé milosti, a dej nám dosáhnout zaslíbeného dědictví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

PÁTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 10,31-42

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: »Já jsem řekl: Jste bohové.« Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: »Jsem Syn Boží«? Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo.

Dnešní úryvek z Janova evangelia vypráví o setkání Ježíše a Židů v Šalamounově chrámě. Židé přicházejí za Ježíšem s odmítnutím, nepochopením a obviňují ho, že se vydává za Syna Božího. Židé nechtějí uvěřit jeho slovům a žalují ho za rouhání. Ježíš na tuto křivdu namítá, že nemusejí věřit jeho slovům, ale důležitější je věnovat pozornost jeho skutkům a soustředit se na ně, protože právě skutky o něm vydávají svědectví Božího Syna a přítomnosti Otce.

„Otec je ve mně a já v Otci.“ Těmito slovy, jimiž Ježíš odpovídá nevěřícímu lidu, nám také napovídá, jak můžeme Boha více a lépe poznat. S událostí v Šalamounově chrámě souvisí předcházející kapitola s příběhem o uzdravení slepého. Ježíš potkal nevidomého člověka, pomazal mu oči blátem, slepý se umyl a uviděl. Ježíš je ztělesněním a lidskou tváří Boha. Budeme-li sledovat Ježíšovo jednání, můžeme v něm zahlédnout působení Otce, který skrze svého Syna koná zázraky.

Otec může takto promlouvat i prostřednictvím nás samotných, protože i my jsme povoláni k tomu, abychom spolupracovali na Božím díle a tvořili Jeho království. Nechme proto Boha, aby působil a ukazoval se skrze nás našim bližním, přátelům, spolužákům nebo spolupracovníkům. Zkusme se v této době zamyslet, jestli i my následujeme svými činy Ježíše a jestli jsou naše skutky naplněny láskou, přijetím, porozuměním a úctou. Pokusme se zaměřit na to, zda

jednáme podle našich slov a zda se to, co říkáme, projevuje i v našich životech.

Přeji si a modlím se za každého z nás, abychom dokázali být světlem v dnešním světě a abychom všemi skutky a činy ukazovali na našeho nebeského Otce.

Veronika Halounková

I když zažiješ a prožiješ hodně věcí, nebudeš moci dosáhnout podstaty mládí, nepoznáš skutečnou plnost toho, co znamená být mladý, jestliže se každý den nesetkáváš se svým velikým přítelem – nežiješ-li v přátelství s Ježíšem.

(Christus vivit, odst. 150)

Bože, ty znáš naši křehkost a víš, jak jsme se dostali do područí hříchů; smiluj se nad námi a odpusť nám naše provinění, abychom byli zbaveni pout, která nás tíží. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

SOBOTA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 11,45-56

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto veleradu a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim, a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si

mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“
Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se
doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli
zmocnit.

Každý z nás občas, nebo i častěji, zažívá situaci, kdy neví, kam dřív skočit. Připadám si neklidně, rozptýleně, ztraceně. Někdy, když se mi něco delší dobu nedaří a nevidím za sebou výsledek svého vynaloženého úsilí, mám tendenci pochybovat o svých dovednostech, hodnotě a připadám si nemožně. Cítím se občas ztraceně. Zvláště v období, kdy je potřeba si zvolit cestu, kam mám směřovat a nedokážu se rozhodnout. V těchto chvílích si připadám jako ztracené Boží dítě. Převládá ve mně strach z nejistoty a bojuji s malou důvěrou v Otce.

U Boha ale vždy najdu smysl, pokoj a bezpečí. *V zápasech a pochybách i v pádech mých budeš u mě stát. Láska Tvá mě provází, jsi pokoj můj v každém trápení* (píseň Jsi majákem, VeKa). Máte taky tu zkušenost, kdy se vám něco děje, prožíváte nějakou těžkost, čekáte na něco nebo někoho a říkáte si, proč už to nemůže být teď nebo jak bych chtěla? A pak po nějakém čase zjistíte, proč a že to dává velký smysl. To je to kouzlo Božího načasování. Bůh pro nás chce jenom to nejlepší v tu nejvhodnější dobu, protože nás miluje a ví, co opravdu potřebujeme. Když se mu v tomto odevzdáme, tak pak přijde to opravdové štěstí a naplnění. Důležité je i dále pamatovat na

tyto Boží zásahy v našem životě a posilovat naši důvěru v nebeského Otce, rozvíjet s Ním náš vztah a také šířit tyto zážitky a zkušenosti mezi ostatní.

Na co by každý z nás měl dále pamatovat a co se snažím i já si uvědomovat je, že jsem milovaná Boží dcera. Víím, že ať se mi v životě nepodaří ledacos, u Boha vždy najdu láskyplnou náruč. Jeho nekonečnou jedinečnou lásku, které nikdo z nás není schopen. Lásku tak velkou, že za naše spasení, obětoval svého jediného milovaného syna. Za každého z nás. Každému z nás tím dal i stejnou hodnotu. V Božích očích jsme všichni jeho Boží děti. Obětí svého syna nás, Jeho rozptýlené děti, sjednotil v jednu světovou rodinu a pobízí nás k tomu, abychom milovali druhé a brali jeden druhého jako sestru či bratra. To je velká, ale krásná výzva.

Anna Klingerová

Tak se nám může podařit žít v trvalém sjednocení s Ježíšem, které převyšuje všechno, co můžeme prožívat s ostatními lidmi: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Neochuzuj své mládí o toto přátelství. Budeš ho moci vnímat po svém boku, a to nejen když se modlíš. Poznáš, že s tebou kráčí v každé chvíli. Snaž se ho objevovat a zažiješ krásnou zkušenost ve vědomí, že tě stále doprovází.

(Christus vivit, odst. 156)

Bože, ty se nikdy nepřestáváš starat o spásu všech lidí, v těchto dnech však hojněji svůj lid zahrnuješ milostí; pohleď na své vyvolené a svou láskou chraň a posiluj všechny, kdo se připravují na křest, i ty, které už jsi křtem přijal za vlastní. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

KVĚTNÁ NEDĚLE

Lk 22,14-23,56

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše.

Ve stanovenou hodinu zaujal (Ježíš) místo u stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám říkám: Už ho nebudu jíst, dokud se nenaplní v Božím království.“ A vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte ho a rozdělte mezi sebe. Neboť vám říkám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z plodu révy, dokud nepřijde Boží království.“ Potom vzal chléb, vzdal díky, lámal ho a dával jim se slovy: „To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku!“ Stejně tak vzal i kalich, když bylo po večeři, a řekl: „Tento kalich je nová smlouva (zpečetěná) mou krví, která se za vás prolévá. Hle, u mě na stole je však ruka mého zrádce! Syn člověka sice jde svou cestou, jak je určeno, ale běda tomu člověku, který ho zradí!“ Oni se začali ptát jeden druhého, který z nich že to je, kdo to hodlá udělat. Vznikl také mezi nimi spor, kdo z nich

je asi největší. Řekl jim: „Králové vládnou svým národům, a kdo mají nad nimi moc, dávají si říkat »dobrodinci«. U vás však ať to tak není! Ale kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo je představený, ať je jako ten, kdo druhým slouží. Vždyť kdo je větší: ten, kdo sedí u stolu, či ten, kdo obsluhuje? Přece ten, kdo sedí u stolu! Já však jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží. Vy jste se mnou až do nynějška vytrvali v mých zkouškách. A já vám odkazuji královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec, takže budete jíst a pít u mého stolu v mém království, sedět na trůně a soudit dvanáct izraelských kmenů. Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protříbit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“ Petr mu řekl: „Pane, s tebou jsem ochoten jít do vězení i na smrt!“ On mu odpověděl: „Říkám ti, Petře: Ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mě znáš.“ Dále jim řekl: „Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, bez opánek, měli jste v něčem nedostatek?“ Odpověděli mu: „Ne, v ničem.“ Řekl jim: „Nyní však, kdo má měšec, ať si ho vezme a stejně tak mošnu; a kdo nemá, ať prodá svůj plášť a koupí si meč. Říkám vám totiž, že se na mně musí splnit, co je napsáno: »A byl počítán mezi zločince.« Neboť co je o mně řečeno, už se naplňuje!“ Řekli: „Pane, tady jsou dva meče.“ On jim odpověděl: „To stačí.“ Potom se podle svého zvyku odtamtud odebral na Olivovou horu a učedníci ho následovali. Když byl na místě, řekl jim: „Modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“ Sám pak se od nich vzdálil, asi co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: „Otče,

chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, avšak ne má vůle ať se stane, ale tvá.“ Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho. Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve. Potom vstal od modlitby, šel ke svým učedníkům a našel je, jak zármutkem usnuli. Řekl jim: „Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení!“ Když ještě mluvil, objevil se houf lidí; jeden ze Dvanácti, jménem Jidáš, šel před nimi. Přiblížil se k Ježíšovi, aby ho políbil. Ježíš mu řekl: „Jidáši, políbením zrazuješ Syna člověka?“ Když ti, kdo byli s (Ježíšem), viděli, co se chystá, zeptali se: „Pane, máme zasáhnout mečem?“ A jeden z nich udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ježíš však na to řekl: „Přestaňte! Dost!“ A dotkl se jeho ucha a uzdravil ho. Potom řekl Ježíš těm, kteří se na něho vypravili, velekněžím, chrámovým velitelům a starším: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji? Býval jsem den co den mezi vámi v chrámě, a ruce jste na mě nevztáhli. Tohle však je vaše hodina a vláda temnoty.“ Pak se ho zmocnili a odvedli. Přivedli ho do veleknězova domu. Petr šel zpovzdálí za nimi. Když rozdělali uprostřed dvora oheň a sesedli se kolem, sedl si Petr mezi ně. Jak seděl ve světle, uviděla ho jedna služka, pozorně se na něj podívala a řekla: „Také ten byl s ním!“ On však to zapřel: „Neznám ho, ženo.“ Za chvíli ho uviděl jiný a řekl: „Ty jsi také jeden z nich!“ Petr odpověděl: „Člověče, nejsem!“ Uplynula asi hodina a někdo jiný zase tvrdil: „Doprawdy, i tento člověk byl s ním, vždyť je to Galilejec!“ Petr však řekl: „Člověče, nevím, o čem mluvíš.“ V tom okamžiku, když ještě mluvil, zakokrhal

kohout. Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra. A Petr si vzpomněl na to, co mu Pán řekl: „Dříve než kohout dnes zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Muži, kteří (Ježíše) hlídali, posmívali se mu a bili ho, zavázali mu oči a ptali se: „Když jsi prorok, pověz nám, kdo tě to udeřil.“ A rouhali se mu, jak mohli. Jakmile se rozednilo, sešel se sbor starších z lidu, velekněží a učitelé Zákona a dali ho předvést před svůj soud. Řekli: „Jsi-li Mesiáš, pověz nám to!“ Odpověděl jim: „I kdybych vám to řekl, neuvěříte, a kdybych se vás zeptal, nedáte mi odpověď. Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici všemohoucího Boha.“ Všichni mu do toho vpadli: „Ty jsi tedy Boží Syn?“ Odpověděl jim: „Vy (správně) říkáte, já jsem!“ Oni řekli: „Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst!“ Celé jejich shromáždění povstalo a vedli ho k Pilátovi. Tam na něj začali žalovat: „Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Odpověděl mu: „Ty (to) říkáš!“ Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: „Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.“ Ale oni naléhali a říkali: „Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínaje Galileou až sem!“ Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaradoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slychal a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kládl mu tedy mnoho otázek, ale on mu

vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a urputně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch: dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát spřátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství. Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Ale oni se všichni dali do křiku: „Pryč s ním! Propuť nám Barabáše!“ Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: „Ukřižuj ho, ukřižuj!“ Potřetí jim řekl: „Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jim stalo po vůli. Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými

děťmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: »Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!« Tehdy lidé začnou říkat horám: »Padněte na nás!« a pahrbkům: »Přikryjte nás!« Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se (teprve) stane se suchým!“ Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený!“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž nápis: „To je židovský král.“ Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“ Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chránová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!“ A po těch slovech vydechl naposled.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý.“

A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se (domů). Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a dívaly se na to. Jeden člen velerady jménem Josef, ušlechtilý a spravedlivý člověk z judského města Arimatie, nesouhlasil s jejich rozhodnutím a jednáním. On (také) očekával Boží království. Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota. Přitom ho doprovázely ženy, které přišly (s Ježíšem) z Galileje. Podívaly se na hrobku i na to, jak bylo jeho tělo pochováno. Potom odešly domů a připravily si vonné věci a masti. V sobotu však zachovaly (sváteční) klid podle přikázání.

Pašije dnešního dne nás noří do nejkrutějších momentů Ježíšova života. Lukášovo evangelium, ze kterého tento rok čteme, je originální v tom, že koncipuje celý Ježíšův život jako *jedno velké putování na Kalvárii*. Lukáš totiž poznal, že důvod Ježíšova života nespočíval ve fascinujících zázracích, ale v oběti z lásky, kterou přinesl na dřevě kříže. Ježíš nepřišel proto, aby nám předal efektivní metodu evangelizace, ani aby nastolil nový světový řád nebo aspoň zlepšil politickou situaci. On přišel dát svůj život v oběť! *Naše hříchy mají svou cenu a Ježíš přišel právě proto, aby ji zaplatil, aby zemřel místo mě i tebe.*

To je ohromná věc! Jestliže Ježíš nejvyšší hodnotu nespátrával v politice ani v evangelizaci, pak ani ty – jeho následovník – nemůžeš kvalitu svého života odvozovat od toho, co se ti povedlo ve společnosti.

Když si někdo nevratně poškodí zdraví, když někdo už ani nevstane z postele, říkáváme: „Chudák, jeho život skončil. Vše, co mohl vykonat, už udělal.“ Litujeme ho a přejeme mu brzkou smrt. A tak prozrazujeme, že jsme nepochopili vůbec *nic* z Ježíšova života!

Velká část evangelií popisuje Ježíšovu oběť. Další spisy Nového zákona Ježíšovu oběť vysvětlují. Tatáž oběť je ústředním bodem každé mše svaté. Ale my vytrvale (více či méně vědomě) odporujeme uznat Ježíšově oběti toto centrální postavení. Dobu postní by leckdo nejraději přeskočil. Zdá se mu ponurá, přehnaná – stejně jako Ježíšova oběť na kříži. Myslí si, že šlo o podivnou dějinnou nutnost, jejíž krutost se nás naštěstí dnes už netýká. Myslí, že my můžeme žít usměvavé křesťanství bez bolesti. To je ale fatální omyl! Ježíšova oběť není zvláštnost k nepochopení ani atletický výkon k obdivování. Ježíšova oběť je čin k *následování*! Zhodnocení tvého života totiž přinese paradoxně ne to, co jsi aktivně vybudoval, ale to, co jsi přijal a vytrpěl.

Život člověka je spojen s mnoha takovými utrpeními – od dětství je třeba se učit trpělivosti, ohleduplnosti, pracovitosti, mírnosti, přívětivosti... Nerodíme se jako lidé svatí a nesobečtí. Celý život je nám výzvou k vyjití ze sebe. Každý den nám nemilosrdně servíruje celou řadu situací, které si nevybíráme, které nás netěší, na které nejsme připraveni. Každý den potkáváme

lidi obtížné, protivné. Každý den musíme snášet sebe sama. A tak jsme stavěni před volbu: buď ono nepříjemné kysele odmítat, anebo s (větším či menším) úsměvem přijímat. K větší slávě Boží a spáse našich nesmrtelných duší přijímat sebe, druhé i překvapení všedních dní.

Je velkým povzbuzením – zvláště pro člověka nemocného – když pozná, že velikost života nespočívá ve vnější aktivitě. Jsi-li nemocný a nemohoucí, netrap se tím. Pán tě vyznamenal tou nejvyšší poctou – byl jsi uznán za hodna nést své utrpení spolu s ním, svým Mistrem. Když z lásky k nesmrtelným duším přijímáš své utrpení, proměňuje se v oběť, ve vůni Bohu velmi příjemnou, v dar, který otevírá duším nebe. Že jde o duševní úkon nesmírně náročný, o tom není pochyb. Možná tě bude stát mnoho slz a duševních bouří. Ale když vytrváš, Bůh ti udělí pokoj.

Ten Petr, který dnes zbaběle utekl, se za pár měsíců bude radovat, že směl pro Kristovo jméno vytrpět příkoří (srov. Sk 5,41). Také my si vyprošujme milost vnitřního obrácení, abychom se ze zrádců stávali milovníky a následovníky Krista.

Filip Dušek

My dospělí dnes čelíme riziku, že začneme vy počítávat potíže a chyby dnešní mládeže. Někteří nám sice zatleskají, protože jim budeme připadat jako odborníci, kteří jsou schopni vidět záporné stránky a nebezpečí. Ale jaký bude asi výsledek takového postoje? Stále větší odstup, ztráta blízkosti, méně vzájemné pomoci.

(Christus vivit, odst. 66)

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal svého Syna: stal se člověkem, ponížil se a byl poslušný až k smrti kříže; dej, ať také my za všech okolností konáme tvou vůli, abychom tvého Syna následovali a měli účast na jeho vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE

Jan 12,1-11

Šest dní před velikonocemi přišel Ježíš do Betánie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili tam (Ježíšovi) hostinu a Marta obsluhovala. Lazar byl jeden z těch, kteří s ním byli u stolu. Marie vzala libru drahocenného oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a utřela mu je svými vlasy. Dům se naplnil vůní toho oleje. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, však řekl: „Proč se ten olej neprodal za tři sta denárů a nedalo se to chudým?“ To řekl, ne že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: spravoval pokladnu a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš odpověděl: „Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte.“ Velký zástup židů se dověděl, že je tam, a tak přišli nejen kvůli Ježíšovi, ale také, aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. Velekněží tedy rozhodli, že zabijí i Lazara, protože mnoho židů kvůli němu odcházelo a věřilo v Ježíše.

„Ježíš přichází do Betánie do domu Lazara, Marie a Marty.“ Od toho se chci odrazit. Ježíš – Bůh – přichází k člověku. Nečeká na Tebe někde daleko na nedostupném místě, na vysoké hoře nebo ve vzdáleném chrámu. Ježíš jde přímo k Tobě. Potkáš ho doma, potkáš ho ve škole, v práci i na ulici. Je s Tebou, když jsi sám, s kámoši, na rande, ale i v kostele – na to nezapomínej.

Namítneš mi, že ho nevidíš, neslyšíš, že nevíš, co po tobě chce, a že s Ním stejně nedovedeš rozmlouvat. Tak se koukni do evangelia! Marta – dvojka – chystá hostinu, protože je to její styl, potřebuje být aktivní, něco dělat. Lazar zase s Ježíšem hovoří, tam má komfortní zónu. A Marie? Marie je střela, nevíš předem, co udělá. Někdy tiše naslouchá, teď ale maže Ježíšovi nohy drahým olejem. Ježíš to přijímá a dává tomu vyšší smysl. Boha z míry nevyvedeš, chce Tě takového, jaký jsi. Tak koukej své dary používat!

A pokud máš stále ještě pocit, že Bůh je daleko, tak právě Tobě patří tento odstavec. Věříš na zázraky? Já ano. Věřím, a dokonce i vím, že Bůh dělá zázraky přímo pro mě. Je pondělí Svatého týdne, ale já, když to píšu, mám konec listopadu minulého roku. Ani ne před týdnem bylo Diecézní setkání mládeže v Hradci Králové. Přípravný tým přespával na biskupském gymnáziu a já jsem to tam měl na starost. Ráno, když všichni odešli, jsem zjistil, že jsou porouchané vchodové dveře a nejdou zavřít. Dvě hodiny jsem tam čekal,

než je přišel školník opravit. Nejprve jsem se vztekal, proč se to stalo zrovna mně, že zmeškám program, atd. Ale o něco později jsem si řekl: „Bože, proč jsem tady? Co mi chceš říct tady a teď?“ A víte co? Přišla mi odpověď na otázky a problémy, které jsem řešil. A to takovým způsobem, jakým by mě to ani ve snu nenapadlo.

Závěrem vás prosím: Vždycky přijímejte Pána, držte se ho, protože vás miluje, a věřte na zázraky!

David Fendrych

Kristus, který nás na kříži zachránil z našich hříchů, nás zachraňuje a vykupuje také dnes stejnou mocí svého úplného darování se. Podívej se na kříž, uchop ho, nech se zachránit, protože „ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, ze smutku, z vnitřní prázdnoty a z osamění“. A jestliže zhřešíš a vzdálíš se, on tě opět mocí svého kříže pozvedne.

(Christus vivit, odst. 119)

Všemohoucí Bože, jsme slabí a hyneme pod tíhou hříchů; ujmi se nás a dej, ať se na nás ukáže životodárná síla umučení tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE

Jan 13,21-33.36-38

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu se zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“ Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi.

Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? Svůj život za tebe položím!“ Ježíš mu odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“

Myslím, že my mladí jsme v mnohém jako Ježíšovi učedníci. Snažíme se mu porozumět, ale mnohdy se nám to nedaří. Zrovna tak jako jim. A oni ho znali osobně a stýkali se s ním. I my se s ním stýkáme, i když trochu jinak.

Je snadné odsoudit Jidáše i Petra za to, jak se zachovali. „Však to já bych na jejich místě neudělal,“ řekneme si. Copak to ale někdy neděláme taky? Opravdu jsme nikdy nezapřeli nebo nezahladili Ježíše?

V průběhu dospívání se snaží mladý člověk zapadnout do kolektivu kolem sebe. Potkává v naší společnosti většinou nevěřící lidi, kteří mladé věřící odsuzují. Takový mladý věřící nechce upadnout v nelibost této většiny kolem sebe, ba dokonce naopak chce mezi ně patřit.

A v takovém případě se mu často stává, že se zachová jako Petr. Nepřizná svou víru, není ochoten se k ní hlásit. Když se ho někdo zeptá „ty taky chodíš mezi ty pánbíčkáře?“, ochotně řekne „ne, nechodím.“ Nebo se ho někdo zeptá: „Tak co, zakalíme v pátek?“ Co myslíte, opravdu hrdě

prohlásí „ne, nepůjdu, jdu na spolčo?“ Většinou je ten mladý člověk tak nejistý, že spíš odpoví „jo, půjdu,“ už kvůli tomu, aby se o něm nikde nepovídalo a nebyl terčem posměchu.

Málokdo je přece ochotný dobrovolně se stát terčem posměchu, nebo dokonce šikany pro svoje přesvědčení.

A přesto nám stále Ježíš ukazuje, jak moc toho pro nás dělal. Nejen že se nechal vědomě zradit svými blízkými, ale dobrovolně pro nás snášel posměch. Posměch těch, mezi které by třeba za jiných okolností chtěl zapadnout.

A tak se všichni zamysleme, jestli je nějaký způsob, jak to Ježíšovi vrátit. Jak pro něj taky snést trochu toho posměchu.

Uvědomuji si, že tohle je spíše zpráva mladým než lidem, co jsou už utvrzení ve svých postojích. Ale uvědomme si všichni, že zrada je vždycky bolestná. A musela být bolestná i Ježíšovi. O kolik víc, když o ní vlastně věděl. A přece ho to nezastavilo v tom se za nás obětovat.

Co tedy můžeme dělat pro to, abychom se mu aspoň v tomhle přiblížili?

Salome Poživilová

Synoda si uvědomila, že věřící v církvi nemají vždy Ježíšův postoj. Místo aby mladým lidem ochotně a skutečně naslouchali, „převažuje mnohdy tendence podávat předem připravené odpovědi a hotové recepty a nepřipouští se, aby zazněly jejich skutečné otázky a braly se v úvahu podněty, které přinášejí“. Když

ale církev opustí strnulá schémata a otevře se ochotnému a pozornému naslouchání mladým, pak ji tato snaha vžít se do nich obohatí, protože „umožňuje mladým lidem obdařit společenství svým přispěním, a tak pomoci zachytit nové podněty a klást si nové otázky.“

(Christus vivit, odst. 65)

Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať s Kristem prožíváme památku jeho umučení, abychom mohli dosáhnout odpuštění, které nám zasloužil svou smrtí na kříži. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

STŘEDA SVATÉHO TÝDNE

Mt 26,14-25

Jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit,

se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“

Svým slavným zaprodáním Krista za třicet stříbrných a skrze vyzrazení polibkem se Jidáš navěky zapsal do dějin jako zrádce, jako obraz slabého člověka, který se ohne při kritické zkoušce a učiní nemyslitelné. Na Jidášově příběhu je zvláště fascinující i rozčilující zjevná neochota pisatelů evangelií zmiňovat se o něm více, než je pro posloupnost událostí nezbytně nutné. Přitom v představách čtenáře (alespoň laického čtenáře, jako jsem já) právě tato neprobádanost Jidášova příběhu vyvolává nejrůznější otázky a zmatení. Proč to udělal? Jaké okolnosti ho k tomu pohnuly, či snad doopravdy jednal z osobního přesvědčení? Skutečně se jednalo o plochou, chamtivostí motivovanou zradu? Ovšem jak víme, Jidáš záhy osudného rozhodnutí hořce lituje a výčitky svědomí se rozhodne vyřešit definitivním způsobem, aniž by dále ze svého činu profitoval. To sotva koresponduje s představou Jidáše jako kardinálního arcizloducha a bezohledného zrádce.

Nemá nejspíš význam dumat nad všemi možnými Jidášovými pohnutkami a vysvětleními jeho jednání. Ať už to totiž bylo jakkoli, je málo pravděpodobné, že bychom kdy dokázali s jistotou na tuto rovnu Jidášova příběhu přinést uspokojivé řešení a nejsem si ani jistá, že bychom se o to vlastně měli snažit. Dá se na něj totiž, myslím, pohlížet ještě dalším,

prostším a nám bližším způsobem. Jidáše je možné celkem snadno označit za jakýsi prototyp hříšníka – dopustil se neodčinitelného skutku, ohnul se před autoritou, podlehl tlaku okolí, vábení peněz, čemukoli lákavému nebo snadnému. Selhal. Je jednoduché Jidáše šmahem ruky odsoudit a přitom ani na moment nezvážit možnost, že je nám vlastně ve svém selhání velmi blízký. Jak si můžu být jistá, že bych se zachovala já? Když odhlédnu od mimořádných okolností tohoto konkrétního příběhu, metaforicky se dá myslím Jidášova zrada přirovnat ke každému z nás, kdo občas sejde z cesty, udělá něco, čeho poté lituje a co už možná nejde vzít zpátky. Zklame někoho, kdo mu věřil a kdo ho měl rád (nebo stále rád má – a o to je zrada možná horší). Jidáš měl stejnou možnost jako ostatní učedníci a jako máme nakonec i my, podílet se na životě s Ježíšem, přesto se dobrovolně rozhodl z této cesty sejít. Skutečně je nám tak vzdálený a nepodobný? Jidášův příběh je více než cokoli jiného tragický, a proto, alespoň podle mě, hodný spíše lítosti než zatracení.

Helena Böhmová

Mnoho mladých lidí se dnes cítí jako děti, které zklamaly, protože sny jejich rodičů a prarodičů shořely na hranicích nespravedlnosti, sociálního útlaku, situací „zachraň se, kdo můžeš“. Prostě se cítí vykořenění. Jestliže mladí lidé vyrostli ve světě spálenišť, připadá jim těžké uchovat naživu plamen velkých přání a plánů. Jestliže vyrůstali v poušti, která postrádala smysl, jak mohou mít chuť

obětovat se tomu, že budou znovu zasévat? Zkušenost diskontinuity, vykořenění a selhání základních jistot, živená dnešní mediální kulturou, vyvolávají tento hluboký pocit osiření. Musíme na něj odpovědět tím, že budeme vytvářet bratrské a přitažlivé prostředí, ve kterém může člověk žít smysluplný život.

(Christus vivit, odst. 216)

Milosrdný Bože, tvůj Syn pro nás podstoupil muka kříže a vytrhl nás z moci nepřítelů; prosíme tě, naplň nás svou milostí a doveď nás až ke slávě vzkříšení, aby se na nás dovršilo dílo vykoupění. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

VELIKONOČNÍ TRIDUUM

ZELENÝ ČTVRTEK

Jan 13,1-15

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Dábel už vnukl Jidáši Iškariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy, a je čistý

celý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl totiž, kdo ho zradí; proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim tedy umyl nohy, zase si vzal na sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

Milujte se navzájem! Projevit někomu lásku není vždy jednoduché. Když jsem byla malá, nebyl pro mě žádný problém někoho obejmout, dát mu pusu, pohlazení, úsměv, jednoduše vyjádřit lásku. Postupem času jako by se tato přirozenost ztrácela a pro člověka je těžší a těžší lásku projevit přirozeným způsobem beze strachu. Dát ji druhým najevo bez obav z toho, že se ztrapním, že druhý nepochopí, co svým gestem chci vyjádřit, že sama nedokážu vyjádřit, co opravdu cítím.

Jediné, co stačí, je nebát se. Někdy stačí „jen“ úsměv, pohlazení, naslouchání, laskavý pohled, projevení zájmu o druhé a malými krůčky se společně můžeme přiblížit k té pravé lásce, kterou nám projevil Pán Ježíš darováním sebe sama při poslední večeři a na kříži. Přirozeným a jednoduchým způsobem, kterým jsme to dokázali, když jsme byli dětmi. Mít rád, vyjádřit to gestem nebo slovem a bezprostředně pomáhat.

Samotné darování ale nestačí, člověk také musí umět lásku přijímat. Vždy jsem vše chtěla zvládat úplně sama, sestavit skříň, nosit těžké krabice, vždyť nejsem žádné „tin-títko“! Jen jsem si ale kolem sebe stavěla zdi a ostatní k sobě nepouštěla. Přijetí pomoci jsem chápala jako projev slabosti a vlastní neschopnosti. Opak je však pravdou. Přijetím nabídnuté pomoci dávám druhému člověku najevo, že si ho vážím a že mu důvěřuji. Můj pocit slabosti se přijetím pomoci může změnit v pocit důvěry a vědomí toho, že na život nejsem sama, že jsou věci a situace, které v životě člověk sám nezvládne a je v naprostém pořádku přijmout pomoc a sdílet své problémy s druhým.

Většinou když někomu nabídnete pomocnou ruku a on ji odmítne, zeptáte se nanejvýš ještě jednou a nakonec se už ani nesnažíte. Musíme si totiž uvědomit, jak bychom se cítili my, kdyby naši nabídku někdo odmítl. A také jak je někdy otázku: „Chceš s tím pomoc?“ obtížné vyslovit. Proto buďme vděční za každou nabídnutou pomoc, přijímejme ji s láskou a vděčností a dívejme se kolem sebe, kde bychom sami mohli být tím, kdo pomoc může nabídnout.

Nechat si pomoci od druhého není projevem naší slabosti, ale schopností přijmout od něj projevenou lásku a společně se snažit přiblížit Kristu a jeho slovům: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“

Veronika Pavlišová

Druhému člověku, který nám svými slovy daruje sebe sama, je třeba naslouchat. Znamením tohoto naslouchání je čas, který druhému věnuji. To není otázka délky, ale aby druhý cítil, že můj čas patří jemu: čas, který potřebuje k tomu, aby mi mohl sdělit, co chce. Musí cítit, že mu naslouchám bezpodmínečně, aniž se budu urážet, pohoršovat, aniž budu podrážděný nebo se budu nudit. [...] Toto pozorné a nezištné naslouchání ukazuje hodnotu, jakou pro nás má druhá osoba bez ohledu na její představy a životní rozhodnutí.

(Christus vivit, odst. 292)

Bože, slavíme svatou hostinu, kterou nám tvůj Syn odkázal na znamení své lásky: neboť při poslední večeři, když se vydával na smrt, dal se své církvi za oběť novou a věčnou; dej, ať celá jeho církev žije stále plněji z tohoto velikého tajemství a sjednocuje se v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

VELKÝ PÁTEK

Jan 18,1-19,42

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana.

Ježíš vyšel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada. Vstoupil do ní, on i jeho učedníci. To místo znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky. Jidáš si tedy vzal vojenskou četvu a od velekněží a farizeů služebníky a šel tam s pochodněmi, s lucernami a se zbraněmi. Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít. Vystoupil tedy a zeptal se jich: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ Šimon Petr měl při sobě meč; vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi

řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ Tu se četa s velitelem a židovští služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš totiž byl tchán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který dal židům radu: „Je lépe, když jeden člověk umře za lid.“ Šimon Petr a jiný učedník šli za Ježíšem. Tento učedník se znal s veleknězem, proto vešel s Ježíšem do veleknězova dvora; Petr však zůstal u dveří venku. Ten druhý učedník, který se znal s veleknězem, vyšel tedy ven, promluvil s vrátnou a přivedl Petra dovnitř. Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ On odpověděl: „Nepatřím.“ Stáli tam sluhové a strážci velerady, kteří si rozdělali oheň, protože bylo chladno, a ohřívali se. Také Petr u nich stál a ohříval se. Velekněz se vyptával Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Já jsem vždycky učil v synagoze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem nemluvil tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kdo slyšeli, co jsem k nim mluvil. Ti dobře vědí, co jsem říkal.“ Sotva to vyslovil, jeden ze služebníků velerady, který stál přítom, dal Ježíšovi políček a řekl: „Tak odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi. Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nepatříš také ty k jeho učedníkům?“ On zapíral: „Nepatřím.“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, kterému Petr uťal ucho, řekl: „Copak jsem tě neviděl v zahradě s ním?“ Petr to však znovu zapřel. Vtom právě kohout zakokrhal. Od Kaifáše vedli Ježíše do vládní

budovy. Bylo časně ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvrnili, ale aby mohli jít velikonočního beránka. Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Odpověděli mu: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy sami a sudte ho podle vašeho zákona!“ Židé mu odpověděli: „My nemáme právo nikoho popravit.“ Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. Pilát se vrátil do vládní budovy, dal Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“ Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu. Je však u vás zvykem, abych vám k velikonočním svátkům propustil jednoho (vězně). Chcete tedy, abych vám propustil židovského krále?“ Oni znovu začali křičet: „Toho ne, ale Barabáše!“ Ten Barabáš byl zločinec. Potom Pilát vzal Ježíše a dal (ho) zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Buď zdráv, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste

uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s trnovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho však uviděli velekněží a služebníci, začali křičet: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Pilát na to řekl: „Vezměte si ho vy sami a ukřižujte, neboť já na něm neshledávám žádnou vinu.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Syna Božího.“ Když Pilát uslyšel to slovo, ulekl se ještě více. Vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.“ Pilát se proto snažil ho propustit. Ale židé křičeli: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ Jak Pilát uslyšel ta slova, nařídil vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha. Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: „Hle, váš král!“ Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: „Ježíš Nazaretský, židovský král“. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky

a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš: »Židovský král«, ale: »On tvrdil: Jsem židovský král.«“ Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem!“ Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovi jednu; vzali i suknicí. Suknice byla nesešívaná, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: »Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.« Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

Chvíle tiché modlitby vkleče.

Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přeraženy nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili. To se stalo, aby

se splnil výrok Písma: »Ani kost mu nebude zlomena.« A na jiném místě v Písmu se říká: »Budou hledět na toho, kterého probodli.« Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

Ač máme dnes Velký pátek, ráda bych se s vámi podělila o jednu moji zkušenost z adventní doby. Právě během adventu se jednomu z našich kněží ve farnosti stalo, že dvakrát po sobě přijel asi o půl hodiny později na mši svatou. Poprvé zapomněl, že se změnil čas mše svaté, a moc se nám za svůj pozdní příjezd před začátkem mše omlouval. Podruhé zaspal a celou mši z toho byl velmi špatný, nedokázal se soustředit, až jsme si o něho dělali vážné starosti. Tolik ho mrzelo, že přijel zase pozdě a nemohl pochopit, jak se mohlo stát, že ráno vůbec neslyšel budík. Po svatém přijímání se modlil nahlas modlitbu, ve které vyznával, že je veliký hříšník, zároveň děkoval Bohu, že ho takto před námi i před sebou samým ponížil a nás prosil o odpuštění.

Nakonec se rozbřečel. Bylo mi ho strašně moc líto. Přála jsem si, aby se tím již netrápil. Viděla jsem, že mu není jedno, že přijel pozdě a že ho to moc mrzí, a tak jako by se nic nestalo. Jeho upřímná lítost vše smazala a já mu neměla už co odpouštět. Nevnímala jsem ho jako nějakého hříšníka, jak o sobě pravil v modlitbě. Ne, stál přede mnou úžasný kněz, kterému velmi na nás záleží a který bere svoji kněžskou službu vážně. Moc jsem v tu chvíli chtěla, aby si i on toto o sobě uvědomil a již nebyl smutný. A najednou mě celá tato situace ještě více zasáhla, protože mi došlo, že možná právě takto na nás pohlíží Bůh, když něčeho upřímně litujeme. On už nevidí naše hříchy, vidí nás, vidí naši krásu a nechce, abychom se dál trápili nad tím, co se nám nepovedlo. Touží, abychom se vnímali tak, jak vnímá On nás. Tedy tak, jak nás stvořil, neboť vše, co je Jím stvořeno, je dobré!

A ještě mám v sobě jednu takovou myšlenku. V našem spolču máme oblíbenou píseň s názvem *Zde jsem*, kde se zpívá: „A z lásky k nám jsi snášel kříž, co stál můj hřích, Ty sám jen víš“. Během Velkého pátku si připomínáme den, kdy Pán Ježíš vzal na sebe tíhu všech našich hříchů a zemřel za nás strašnou smrtí na kříži, kterou předcházely chvíle plné strachu, výsměchu, urážek, bolesti, mučení... Toto všechno utrpení podstoupil Ježíš, protože nás miluje a chce, abychom žili svobodně. Záleží mu na každém jednom z nás. On nedělá mezi námi rozdíly. Nikdo mu není lhostejný. Chtěla bych se moc v tomto podobat Bohu – chtěla bych usilovat o to, aby mi nikdo nebyl lhostejný a abych každého bez rozdílu uměla přijímat s láskou. Je to velká výzva, stojící

mnoho úsilí, ale která také může přinést plno dobrých plodů do mého života i do života druhých lidí. A kdo jiný než právě já (můžete si sem doplnit klidně své jméno) a samozřejmě Bůh by měl mít rád člověka, který nikoho nemá, nebo ho nikdo nemá rád, ať už je to z jakéhokoliv důvodu, vždyť i za něho zemřel Pán Ježíš, bez rozdílu a z lásky.

Kateřina Petrová

„Jsme zachráněni Ježíšem: on nás totiž miluje a nemůže jinak. My mu můžeme udělat ledacos, ale on nás miluje a zachraňuje nás. Vždyť jen to, co on miluje, může být zachráněno. Jenom to, co on přijme, může být proměněno. Pánova láska je větší než všechny naše rozpory, než všechna naše křehkost a ubohost. Ale právě skrze naše rozpory, křehkost a ubohost on píše tyto naše dějiny lásky. Objal ztraceného syna, objal Petra poté, co ho zapřel, a objímá nás stále, stále, stále po našich pádech, a tak nám pomáhá zvednout se a postavit se na nohy. Neboť skutečný pád – na to dávejme pozor – skutečný pád, ten, který nám může zničit život, je ten, po němž zůstaneme ležet na zemi a nenecháme si pomoci.“

(Christus vivit, odst. 120)

Rozpomeň se, Bože, na skutky svého slitování; rozpomeň se na krev svého Syna a stůj při nás, když budeme slavit památku našeho vykoupení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

(Vstupní modlitba)

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Lk 24,1-12

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly (ženy) ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám říkal, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti (učedníkům) a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, (matka) Jakubova; a ještě některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se celý udiven nad tím, co se stalo.

Při čtení dnešního evangelia se několikrát setkáme s nedostačující vírou. V první řadě měly malou víru ženy, které se podivily nad prázdným hrobem. Vždyť už v Galileji lidem Ježíš říkal, že musí být ukřižován a třetího dne vstane z mrtvých. Dále si můžeme všimnout nevíry většiny apoštolů, kteří oznámení žen brali jako plané řeči...

V tomto kontextu se mi vybaví kamarádi, kteří jsou „nevěřící“ a se kterými často a rád vedu debaty o víře v Boha. Zajímají mě jejich pohledy a pro ně nepochopitelné události v jejich životech. Překvapuje mě, že i když zažili něco skutečně velkého, tak tomu nepřikládají žádnou váhu. Mají pochybnosti o tom, jestli je Bůh dnes skutečně živý, jestli už to všechno není minulost. Mnohdy se ptají i na můj život, proč tak žiju, a já o tom rád povídám, ale zároveň se jim snažím nic nevnucovat. Při vyprávění o mém vztahu k Bohu si uvědomím, že nemám jasné tvrzení, že Bůh existuje. Nemůžu jim vyložit důkazy na stůl a říct: „Tak tohle je Bůh.“ Jediné, o čem v této chvíli mohu mluvit, jsou chvíle, kdy jsem opravdu cítil Jeho přítomnost. Boha můžeme vnímat ve všem a všude kolem nás, ale zároveň pokud nechceme, tak ho vidět vůbec nemusíme. A právě v této souvislosti s dnešním evangeliem si uvědomuji, jak je opravdu důležité vynaložit nějakou tu námahu, vzít vonné oleje a jít hledat Krista ke hrobu. Možná právě až tam, kdy neustále hledáme Boha a snažíme

se žít v Jeho blízkosti, nabude naše víra těch největších rozměrů. Ostatně si myslím, že tohle prožíval i Petr, který ušel kus cesty s Ježíšem a několikrát selhal. Kráčel za Kristem po moři, ale měl slabou víru. Slíbil mu věrnost, ale přesto ho třikrát zapřel. Tyto události Petra natolik posunuly, že při oznámení o vzkříšení neváhal a hned utíkal ke hrobu ujistit se. Právě při pokorném hledání zjistíme, že nemáme hledat Ježíše mezi mrtvými, ale mezi živými. A pak je třeba si to uložit do srdce, jít a snést tuto víru dolů do údolí, mezi lidi.

Proto si říkám, že bychom i my dnes měli jít ke hrobu a ujistit se, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých, že není mezi mrtvými, ale že je tu stále. Čeká na nás, až ho začneme hledat a až ho budeme znovu chtít pozvat do svého života. Na naší cestě by nám měla znít slova mužů v oslnivě bílém plášti: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen.“ Ano, a může žít v každém z nás!

Jindřich Barabáš

Ježíš je na druhé straně vzkříšený a chce nám dát na novosti svého vzkříšení účast. On je pravé mládí zestárlého světa. On je také mládím veškerenstva, které v „porodních bolestech“ (Řím 8,22) čeká, až bude znovu oblečeno do jeho světla a do jeho života. V jeho blízkosti můžeme pít z pravého pramene, který udržuje naživu naše sny, naše plány, naše velké ideály a který nás nutí zvěstovat život, jenž stojí za to žít.

(Christus vivit, odst. 32)

Děkujeme ti, Bože, že nám dáváš účast na slávě této veliké noci vzkříšení svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, a prosíme tě, vyslyš modlitby těch, které jsi přijal za své syny: oživ v církvi svého ducha a obnov nás, abychom ti sloužili v duchu a v pravdě. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

NEDĚLE

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátina, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátina. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátina, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Po čtyřicetidenním putování postní dobou jsme dospěli k velikonočnímu ránu. Marie Magdalena přináší Petrovi a tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, šokující zprávu o prázdném hrobu. Tento druhý učedník bývá tradičně spojován s apoštolem Janem. Nikde v evangeliu však není tímto jménem označen, a tak můžeme, chceme-li, v onom druhém učedníkovi vidět toho Ježíšova učedníka, který evangelium právě čte. Můžeme v něm vidět sebe.

Představme si tu situaci: Petr běží ke hrobu spolu s druhým učedníkem. Ten je rychlejší. Dobíhá k hrobu první. Dívá se dovnitř, ale zůstává stát na prahu. Je to úcta k Petrovi, která mu brání vstoupit jako první? Anebo ho snad zastavuje jeho obava, strach, nejistota? Věřil v Ježíše, spoléhal se na něj... a Ježíš zemřel, viděl to na vlastní oči. Už se nechce zklamat znovu, riskovat, že ztráta bude bolet ještě víc. V tom přibíhá Petr a vstupuje dovnitř.

Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem se rozhodl vydat cestou kněžské služby. Tedy to rozhodnutí se postupně připravovalo, ale klíčovým byl okamžik asi dvou minut, kdy jsem pocítil neochvějnou jistotu Božího volání. V tu chvíli se ale dostavil strach, strach ze zásadní volby, strach učinit onen krok, vstoupit na tu cestu, rozhodnout se na celý život a už se neohlížet zpět. A v tom se mi připomnělo „neboj se“, které Bůh adresuje tolika postavám v Bibli. Neboj se, nelekej se strachu, věř a vykroč.

Tento krok je dělicí čarou víry. Onen druhý učedník tento krok dovnitř hrobky udělal. Písmo praví: „viděl a uvěřil“. Rozhodl se uvěřit v Ježíše nově, jinak než předtím. Prázdný hrob není dokladem vzkříšení, je to jen jeho nezbytný předpoklad. Druhý učedník vidí vše, co tomu nasvědčuje, ale krok víry koná svou vůlí.

I před námi stojí tento krok víry, dnes, zítra, každý den. Jsou v životě okamžiky velkých rozhodnutí, od naší víry se stejně tak odvíjejí i rozhodnutí, která děláme každý den. Druhý učedník viděl a uvěřil, odvážíme se i my dívat kolem sebe s otevřenýma očima: Odvážíme se opravdu věřit? Velikonoční zvěst oznamuje, že Pán vstal z mrtvých. Odvážíme se o tuto zprávu opřít celý svůj život? Odvážný není ten, kdo strach nemá, ale ten, kdo ho má, a přesto jedná, přesto věří. Neboj se a vykroč, dnes říká Pán i nám.

František Filip

Drazí mladí lidé, mojí radostnou nadějí je, že vás uvidím, jak běžíte běh, který je před vámi, a že předbíháte ty, kdo jsou liknaví a bojácní. Běžte „přitahováni tváří Krista, kterého tolik milujeme, kterému se klaníme v Nejsvětější eucharistii a kterého poznáváme v těle našich trpících bratří a sester. Kéž vás v tomto běhu žene Duch Svatý. Církev potřebuje vaši hbitost, vaši intuici, vaši víru. Potřebujeme je! A až dospějete tam, kam my jsme se ještě nedostali, mějte prosím trpělivost a počkejte na nás.“

(Christus vivit, odst. 299)

Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe; prosíme tě: dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k tobě do nebeské slávy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Autoři příspěvků:

Jindřich Barabáš (25), Rychnov nad Kněžnou
Václav Bartoníček (17), Heřmanův Městec
Daniel Blažek (19), Nové Město nad Metují
Helena Böhmová (23), Kutná Hora
Jakub Brabenec (26), kněz,
kaplan pro mládež, Havlíčkův Brod
Alžběta Veronika Cinerová (17), Nové Dvory
Kristýna Dosedělová (20), Dolní Újezd
Filip Dušek (34), kněz, kaplan pro mládež,
Nové Město nad Metují
David Fendrych (25), DCŽM Vesmír
František Filip (27), kněz, Náchod
Marie Filipová (17), Mladkov
Markéta Halámková (18), Nasavrky
Veronika Halounková (22), Letohrad
Veronika Hoffmannová (21), Lukavice
Eliška Jiroutová (17), Choceň
Marie Kašparová (24), DCŽM Vesmír
Anna Klingerová (23), Křesetice
Jitka Křišťáková (19), Rtyně v Podkrkonoší
Julie Kučerová (18), Heřmanův Městec
Vít Lipovský (19), Rtyně v Podkrkonoší
Jan Lukeš (38), kněz,
kaplan pro mládež, Dolní Čermná
Ondřej Mařík (20), Dohalice
Matyáš Meisner (22), DCŽM Vesmír
Michaela Měkotová (18), Chrudim
Kateřina Najmanová (18), Jablonné nad Orlicí

David Peter Palušák, OPraem. (42), kněz,
kaplan pro mládež, Želiv
Veronika Pavlišová (22), Raná
Josefína Pazderová (17), Svatý Mikuláš
Anežka Pejchová (19), Heřmanův Městec
Jeroným Pelikovský (30), Litomyšl
Kateřina Petrová (21), Kvasiny
Klára Petrová (21), DCŽM Vesmír
Salome Poživilová (20), Čáslav
Jan Příbyl (18), Čáslav
Dmytro Romanovský (31), kněz,
kaplan pro mládež, Čáslav
Pavlína Staňková (21),
Červený Kostelec – Bohdašín
Jakub Šimek (18), Choceň
Michal Šimko (21), Želiv
Eliška Šustková (18), Uhlířské Janovice
Veronika Tesařová (19), Luže
Jan Urban (21), Ústí nad Orlicí
Adéla Urbánková (17), Horní Jelení
Jan Vlach (19), Horní Jelení
Kateřina Voglová (25), Dobruška
Matěj Vtípil (18), Chrudim
Amálie Výborná (18), Heřmanův Městec
Petr Zadina (31), kněz,
kaplan pro mládež, Hradec Králové

Na přípravě se dále podíleli:

Prokop Brož, Ondřej Mařík, Filip Machek,
Marie Obršálová, Veronika Pavlišová,
Kateřina Voglová, Zuzana Macečková,
Anna Hrčková a Jiří Bittner